REGLUGERÐ EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS (ESB) 2017/2401 **2024/EES/69/27**

frá 12. desember 2017

um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 575/2013 um varfærniskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki (*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af áliti Seðlabanka Evrópu ([1]),

með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins ([2]),

í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð ([3]),

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

1) Verðbréfanir eru mikilvægur hluti vel starfhæfra fjármálamarkaða að því marki sem þær geta stuðlað að aukinni fjölbreytni fjármögnunar og áhættudreifingar lánastofnana og verðbréfafyrirtækja („stofnana“) og losað um lögbundið eigið fé sem þá verður hægt að endurúthluta til að styðja við frekari lánveitingar, einkum fjármögnun raunhagkerfisins. Verðbréfanir veita stofnunum og öðrum markaðsaðilum enn fremur frekari tækifæri til fjárfestingar og gera þannig kleift að auka fjölbreytni eignasafna og greiða fyrir flæði fjármögnunar til fyrirtækja og einstaklinga, bæði innan aðildarríkjanna og yfir landamæri í öllu Sambandinu. Ávinning þennan ætti þó að vega með tilliti til hugsanlegs kostnaðar og áhættu við hann, þ.m.t. áhrif hans á fjármálastöðugleika. Eins og sjá mátti á fyrstu stigum fjármálakreppunnar sem hófst sumarið 2007 leiddu óheilbrigðir starfshættir á mörkuðum fyrir verðbréfaðar afurðir til þess að heilleika fjármálakerfisins var verulega ógnað, nánar tiltekið vegna óhóflegrar skuldsetningar, ógagnsærra og flókinna samsetninga sem gerði verðlagningu erfiða, vélræns trausts á utanaðkomandi lánshæfismat eða misræmi milli hagsmuna fjárfesta og upphafsaðila („umboðsáhætta“).

2) Á undanförnum árum hefur magn útgefinna verðbréfaðra afurða í Sambandinu verið minna en þegar mest var fyrir kreppuna og eru fyrir því margar ástæður, m.a. sú skömm sem venjulega er tengd slíkum viðskiptum. Til að koma í veg fyrir að aftur skapist þær aðstæður sem hrintu fjármálakreppunni af stað ætti endurreisn markaða fyrir verðbréfaðar afurðir að byggja á traustum og varfærnum markaðsvenjum. Í því skyni er í reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2402 ([4]) mælt fyrir um efnislega þætti alhliða ramma verðbréfunar með viðmiðum til að auðkenna einfaldar, gagnsæjar og staðlaðar („STS“) verðbréfanir ásamt eftirlitskerfi til að vakta rétta beitingu þessara viðmiða af hálfu upphafsaðila, umsjónaraðila, útgefenda og stofnanafjárfesta. Enn fremur er í þeirri reglugerð kveðið á um sameiginlegar kröfur um hlutdeild í áhættu, áreiðanleikakönnun og upplýsingagjöf fyrir alla geira fjármálaþjónustu.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtíð. ESB L 347, 28.12.2017, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 145/2024 frá 12. júní 2024 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn (síður birtingar).

([1]) Stjtíð. ESB C 219, 17.6.2016, bls. 2.

([2]) Stjtíð. ESB C 82, 3.3.2016, bls. 1.

([3]) Afstaða Evrópuþingsins frá 26. október 2017 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum) og ákvörðun ráðsins frá 20. nóvember 2017.

([4]) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2402 frá 12. desember 2017 um almennan ramma fyrir verðbréfun og gerð sértæks ramma fyrir einfalda, gagnsæja og staðlaða verðbréfun, og um breytingu á tilskipunum 2009/65/EB, 2009/138/EB, 2011/61/ESB og reglugerðum (EB) nr. 1060/2009 og (ESB) nr. 648/2012 (Stjtíð. ESB L 347, 28.12.2017, bls. 35).

3) Í samræmi við markmiðin með reglugerð (ESB) 2017/2402 ætti að breyta lögbundnum eiginfjárkröfum sem mælt er fyrir um í reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 ([1]) að því er varðar stofnanir sem eru upphafsaðilar, umsjónaraðilar eða fjárfestar í verðbréfunum til að þær endurspegli sérstaka eiginleika STS-verðbréfana þegar slíkar verðbréfanir uppfylla einnig þær viðbótarkröfur sem mælt er fyrir um í þessari reglugerð og til að taka á annmörkum sem komu í ljós í fjármálakreppunni, einkum því að treyst sé vélrænt á utanaðkomandi lánshæfismat, mjög lágri áhættuvog fyrir hátt metin áhættulög verðbréfana og, á hinn bóginn, mjög hárri áhættuvog fyrir lágt metin áhættulög og ófullnægjandi áhættunæmni. Hinn 11. desember 2014 birti Baselnefndin um bankaeftirlit („BCBS“) breytingar á ramma verðbréfunar („Revisions to the securitisation framework“) („Breyttur Baselrammi“) þar sem ákvarðaðar voru margvíslegar breytingar á lögbundnum kröfum um eigið fé fyrir verðbréfanir til að taka sérstaklega á þeim annmörkum. Hinn 11. júlí 2016 birti Baselnefndin um bankaeftirlit uppfærðar kröfur um meðferð lögbundins eiginfjár áhættuskuldbindinga vegna verðbréfana sem taka til meðferðar lögbundins eiginfjár fyrir „einfaldar, gagnsæjar og sambærilegar“ verðbréfanir. Með þeim staðli eru gerðar breytingar á breytta Baselrammanum. Í breytingunum á reglugerð (ESB) nr. 575/2013 ætti að taka tillit til ákvæða breytts Baselramma, með áorðnum breytingum.

4) Eiginfjárkröfur vegna staðna í verðbréfun samkvæmt reglugerð (ESB) nr. 575/2013 ættu að falla undir sömu útreikningsaðferðir að því er varðar allar stofnanir. Til að byrja með og til að koma í veg fyrir hvers konar vélrænt traust á ytra lánshæfismat ætti stofnun að nota eigin útreikning á lögbundnum eiginfjárkröfum ef stofnunin hefur heimild til að beita innramatsaðferðinni í tengslum við áhættuskuldbindingar sömu gerðar og eru undirliggjandi verðbréfuninni og getur reiknað lögbundnar eiginfjárkröfur í tengslum við undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar („K $_{IRB}$“), í hverju tilviki fyrir sig með fyrirvara um tiltekin fyrirframskilgreind ílagsgögn (innramatsaðferðin fyrir verðbréfun — „SEC-IRBA“). Staðalaðferð fyrir verðbréfun (SEC-SA) ætti því að vera aðgengileg stofnunum sem geta ekki notað innramatsaðferðina fyrir verðbréfun í tengslum við stöður þeirra í tiltekinni verðbréfun. Staðalaðferðin fyrir verðbréfun ætti að byggjast á formúlu þar sem ílagið er eiginfjárkröfurnar sem myndu vera reiknaðar samkvæmt staðalaðferðinni fyrir greiðslufallsáhættu í tengslum við undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar („KSA“). Þegar ekki er hægt að nota tvær fyrstu aðferðirnar ættu stofnanir að geta beitt ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun (SEC-ERBA). Samkvæmt ytramatsaðferðinni ætti að úthluta eiginfjárkröfum á áhættulög verðbréfunar á grundvelli ytra mats þeirra. Stofnanir ættu þó ávallt að nota ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun til vara þegar innramatsaðferðin fyrir verðbréfun er ekki í boði fyrir áhættulög með lágt mat og tiltekin áhættulög STS-verðbréfana með meðalhátt mat sem hafa verið auðkenndar með viðeigandi breytum. Að því er varðar verðbréfanir sem eru ekki STS-verðbréfanir ætti að takmarka enn frekar notkun staðalaðferðar fyrir verðbréfun á eftir innramatsaðferð fyrir verðbréfun. Þá ættu lögbær yfirvöld að geta bannað notkun staðalaðferðar fyrir verðbréfun þegar hún getur ekki með fullnægjandi hætti tekið á þeirri áhættu sem verðbréfunin hefur á greiðslugetu stofnunarinnar eða fjármálastöðugleika. Stofnunum ætti, þegar þær hafa sent lögbæru yfirvaldi tilkynningu, að vera heimilt að nota ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun að því er varðar allar metnar verðbréfanir sem þær eiga þegar þær geta ekki notað innramatsaðferðina fyrir verðbréfun.

5) Umboðs- og líkansáhætta er algengari fyrir verðbréfaðar afurðir en aðrar fjáreignir og veldur það ákveðinni óvissu við útreikning á eiginfjárkröfum vegna verðbréfana, jafnvel eftir að tekið hefur verið tillit til allra viðeigandi áhrifaþátta áhættu. Til þess að reglugerð (ESB) nr. 575/2013 taki fullnægjandi tillit til þessarar áhættu ætti að breyta henni þannig að hún kveði á um að lágmarki 15% neðri mörk áhættuvogar fyrir allrar verðbréfaðar stöður. Endurverðbréfanir eru aftur á móti flóknari og áhættumeiri og þar af leiðandi eru aðeins tiltekin form endurverðbréfunar leyfð samkvæmt reglugerð (ESB) 2017/2402. Að auki ættu stöður í endurverðbréfunum að falla undir strangari útreikning á lögbundnu eigin fé og hafa neðri mörk við 100% áhættuvog.

6) Stofnun ætti ekki að þurfa að beita hærri áhættuvog gagnvart forgangsstöðu en þeirri sem myndi gilda ef hún ætti hinar undirliggjandi áhættuskuldbindingar beint og endurspegla þannig ávinninginn af endurbótum á lánshæfi sem forgangsstöður fá frá lægra settum áhættulögum í uppbyggingu verðbréfunarinnar. Reglugerð (ESB) nr. 575/2013 ætti því að kveða á um gegnsæisaðferð en samkvæmt henni ætti verðbréfuð forgangsstaða að fá hámarksáhættuvog sem samsvarar þeirri áhættuvog sem er meðaltal veginna áhættuskuldbindinga og á við um undirliggjandi áhættuskuldbindingar, og slík aðferð ætti að vera í boði óháð því hvort viðkomandi staða er metin eða ekki og óháð aðferðinni sem er notuð fyrir undirliggjandi safn (staðalaðferð eða innramatsaðferð), að tilteknum skilyrðum uppfylltum.

([1]) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 575/2013 frá 26. júní 2013 um varfærniskröfur að því er varðar lánastofnanir og verðbréfafyrirtæki og um breytingu á reglugerð (ESB) nr. 648/2012 (Stjtíð. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 1).

7) Heildarþak að því er varðar hámarksfjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga er til staðar samkvæmt núgildandi ramma fyrir stofnanir sem geta reiknað eiginfjárkröfur vegna undirliggjandi áhættuskuldbindinga í samræmi við innramatsaðferðina eins og þær áhættuskuldbindingar hefðu ekki verið verðbréfaðar (K_{IRB}). Að því leyti sem verðbréfunarferlið dregur úr áhættu sem tengist undirliggjandi áhættuskuldbindingum ætti þetta þak að vera í boði fyrir allar upphafs-og umsjónarstofnanir, án tillits til aðferðarinnar sem þær nota við að reikna lögbundnar eiginfjárkröfur vegna staðnanna í verðbréfuninni.

8) Eins og Evrópska eftirlitsstofnunin (Evrópska bankaeftirlitsstofnunin) („EBA“), sem var sett á laggirnar með reglugerð Evrópuþingsins (ESB) nr. 1093/2010 ([1]), hefur bent á í skýrslu sinni um hæfa verðbréfun frá júlí 2015, sýna reynslugögn um vanskil og tap að STS-verðbréfanir stóðu sig betur en aðrar verðbréfanir í fjármálakreppunni vegna þess að í þeim eru notaðar einfaldar og gagnsæjar formgerðir og traustar framkvæmdarvenjur sem skila lægri greiðslufalls-, rekstrar- og umboðsáhættu. Því er rétt að breyta reglugerð (ESB) nr. 575/2013 þannig að hún kveði á um viðeigandi áhættunæmni kvörðunar fyrir STS-verðbréfanir, að því tilskildu að þær uppfylli einnig viðbótarkröfur til að lágmarka áhættu á þann hátt sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin mælir með í fyrrnefndri skýrslu sem felur einkum í sér lægri neðri mörk áhættuvogar upp á 10% fyrir forgangsstöður.

9) Lægri eiginfjárkröfur sem gilda um STS-verðbréfanir ættu að takmarkast við verðbréfanir þar sem eignarhald undirliggjandi áhættuskuldbindinga er flutt yfir á sérstakan verðbréfunaraðila (SSPE) („hefðbundnar verðbréfanir“). Stofnanir sem halda eftir forgangsstöðum í tilbúnum verðbréfunum, sem eru tryggðar með safni lána til lítilla og meðalstórra fyrirtækja, ættu samt sem áður einnig að hafa heimild til að beita gagnvart þessum stöðum lægri eiginfjárkröfum, sem eru tiltækar fyrir STS-verðbréfanir, ef slík viðskipti eru talin vera af miklum gæðum í samræmi við tiltekin, ströng viðmið, m.a. um hæfa fjárfesta. Slíkt hlutmengi tilbúinna verðbréfana ætti einkum að njóta ávinnings af ábyrgð eða gagnábyrgð annaðhvort ríkis eða seðlabanka aðildarríkis eða stuðningsaðila, eða stofnanafjárfestis, að því tilskildu að ábyrgðin eða gagnábyrgðin sem sá síðarnefndi veitir sé að fullu veðtryggð með innláni hjá stofnununum sem eru upphafsaðilar. Fríðindameðferð lögbundins eiginfjár vegna STS-verðbréfana sem myndu vera í boði fyrir þessi viðskipti samkvæmt reglugerð (ESB) nr. 575/2013, er með fyrirvara um að farið sé að ramma Sambandsins um ríkisaðstoð, eins og fram kemur í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB ([2]).

10) Framselja ætti framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja gerðir í samræmi við 290. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins til að samræma eftirlitsvenjur í öllu Sambandinu, að teknu tilliti til skýrslu Evrópsku bankaeftirlitsstofnunarinnar, að því er varðar nánari skilgreiningu á skilyrðunum fyrir yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila, hugmyndina um samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila og kröfurnar fyrir mat lögbærra yfirvalda á yfirfærslu greiðslufallsáhættu, bæði að því er varðar hefðbundnar verðbréfanir og tilbúnar verðbréfanir. Einkar mikilvægt er að framkvæmdastjórnin hafi viðeigandi samráð meðan á undirbúningsvinnu hennar stendur, þ.m.t. við sérfræðinga, og að þetta samráð fari fram í samræmi við meginreglurnar sem mælt er fyrir um í samstarfssamningnum milli stofnana um betri lagasetningu frá 13. apríl 2016 ([3]). Til að tryggja jafna þátttöku við undirbúning framseldra gerða skulu Evrópuþingið og ráðið fá öll skjöl á sama tíma og sérfræðingar aðildarríkja og sérfræðingar þeirra hafa kerfisbundinn aðgang að fundum sérfræðingahópa framkvæmdastjórnarinnar sem vinna að undirbúningi framseldra gerða.

11) Tæknistaðlar í fjármálaþjónustu ættu að tryggja fullnægjandi vernd fjárfesta og neytenda alls staðar í Sambandinu. Þar eð Evrópska bankaeftirlitsstofnunin býr yfir mikilli sérhæfðri sérþekkingu væri skilvirkt og viðeigandi að fela stofnuninni það verkefni að útfæra drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum, sem fela ekki í sér ákvarðanir um stefnu, til að leggja fyrir framkvæmdastjórnina.

([1]) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 frá 24. nóvember 2010 um að koma á fót evrópskri eftirlitsstofnun (Evrópska bankaeftirlitsstofnunin), um breytingu á ákvörðun nr. 716/2009/EB og niðurfellingu ákvörðunar framkvæmdastjórnarinnar 2009/78/EB (Stjtíð. ESB L 331, 15.12.2010, bls. 12).

([2]) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2014/59/ESB frá 15. maí 2014 sem kemur á ramma um endurreisn og skilameðferð lánastofnana og verðbréfafyrirtækja og um breytingu á tilskipun ráðsins 82/891/EBE og tilskipunum 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ESB, 2012/30/ESB og 2013/36/ESB og reglugerðum Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1093/2010 og (ESB) nr. 648/2012 (Stjtíð. ESB L 173, 12.6.2014, bls. 190).

([3]) Stjtíð. ESB L 123, 12.5.2016, bls. 1.

12) Framkvæmdastjórnin ætti að hafa vald til að samþykkja tæknilega eftirlitsstaðla, sem Evrópska bankaeftirlitsstofnunin hefur þróað, að því er varðar það sem telst vera viðeigandi, varfærnisleg aðferð til að meta fjárhæð ónotaðs hluta lausafjárfyrirgreiðslunnar í tengslum við útreikning á áhættuskuldbindingavirði verðbréfunar og að því er varðar að tilgreina frekar þau skilyrði sem gera stofnunum kleift að reikna K_{IRB} fyrir safn undirliggjandi áhættuskuldbindinga verðbréfunar eins og þegar um er að ræða keyptar viðskiptakröfur. Framkvæmdastjórnin ætti að samþykkja drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum með framseldum gerðum skv. 290. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins og í samræmi við 10.–14. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

13) Síðari breytingar á eftirstandandi lögbundnum eiginfjárkröfum vegna verðbréfana, sem mælt er fyrir um í reglugerð (ESB) nr. 575/2013, ætti aðeins að gera að því leyti sem mikilvægt er til að endurspegla nýja stigskiptingu aðferða og sértæk ákvæði fyrir STS-verðbréfanir. Einkum ættu ákvæðin sem tengjast viðurkenningu á verulegri yfirfærslu áhættu og kröfunum um lánshæfismat frá þriðja aðila að gilda áfram á nokkurn veginn sama hátt og nú. Hins vegar ætti að fella burt fimmta hluta reglugerðar (ESB) nr. 575/2013 í heild sinni, að undanskilinni kröfunni um að halda viðbótaráhættuvog sem ætti að beita á stofnanir sem hafa reynst brotlegar við ákvæði 2. kafla reglugerðar (ESB) 2017/2402.

14) Rétt þykir að breytingarnar á reglugerð (ESB) nr. 575/2013, sem kveðið er á um í þessari reglugerð, gildi um allar verðbréfaðar stöður stofnunar. Til að draga eins mikið og mögulegt er úr kostnaði við umbreytinguna og greiða fyrir snurðulausri yfirfærslu yfir í nýja rammann, ættu stofnanir hins vegar að beita áfram eldri rammanum, til 31. desember 2019, einkum viðeigandi ákvæðum reglugerðar (ESB) nr. 575/2013 sem giltu áður en þessi reglugerð öðlaðist gildi, gagnvart öllum útistandandi verðbréfuðum stöðum sem þær halda þann dag sem þessi reglugerð öðlast gildi.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

1. gr.

Breyting á reglugerð (ESB) nr. 575/2013

Reglugerð (ESB) nr. 575/2013 er breytt sem hér segir:

1) Ákvæðum 1. mgr. 4. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 13. og 14. liðar kemur eftirfarandi:

„13) „upphafsaðili“: upphafsaðili eins og hann er skilgreindur í 3. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402 (*),

14) „umsjónaraðili“: umsjónaraðili eins og hann er skilgreindur í 5. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/2402 frá 12. desember 2017 um almennan ramma fyrir verðbréfun og gerð sértæks ramma fyrir einfalda, gagnsæja og staðlaða verðbréfun, og um breytingu á tilskipunum 2009/65/EB, 2009/138/ESB, 2011/61/ESB og reglugerðum (EB) nr. 1060/2009 og (ESB) nr. 648/2012 (Stjtíð. ESB L 347, 28.12.2017, bls. 35).“

b) Eftirfarandi lið er bætt við:

„14a) „upphaflegur lánveitandi“: upphaflegur lánveitandi eins og hann er skilgreindur í 20. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,“.

c) Í stað 61., 62. og 63. liðar kemur eftirfarandi:

„61) „verðbréfun“: verðbréfun eins og hún er skilgreind í 1. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

62) „verðbréfuð staða“: verðbréfuð staða eins og hún er skilgreind í 19. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

63) „endurverðbréfun“: endurverðbréfun, eins og hún er skilgreind í 4. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,“.

d) Í stað 66. og 67. liðar kemur eftirfarandi:

„66) „sérstakur verðbréfunaraðili“: sérstakur verðbréfunaraðili eins og hann er skilgreindur í 2. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

67) „áhættulag“: áhættulag eins og það er skilgreint í 6. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,“.

e) Eftirfarandi lið er bætt við:

„129) „umsýslustofnun“: umsýslustofnun, eins og hún er skilgreind í 13. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402.“

2) Í stað ii. liðar k-liðar 1. mgr. 36. gr. kemur eftirfarandi:

„ii. verðbréfaðar stöður, í samræmi við 244. gr. (b-lið 1. mgr.), 245. gr. (b-lið 1. mgr.) og 253. gr.,“.

3) Í stað 109. gr. kemur eftirfarandi:

„109. gr.

Meðferð verðbréfaðra staðna

Stofnanir skulu reikna fjárhæð áhættuveginnar skuldbindingar vegna stöðu í verðbréfun í samræmi við 5. kafla.“

4) Í stað 6. mgr. 134. gr. kemur eftirfarandi:

„6. Ef stofnun veitir útlánavörn vegna ákveðins fjölda áhættuskuldbindinga, með því skilyrði að n-ta greiðslufall á meðal áhættuskuldbindinganna skapi greiðsluskyldu og að þessi lánaatburður skuli leiða til uppsagnar á samningum, verða áhættuvogir áhættuskuldbindinganna í körfunni lagðar saman, að undanskildum n-1 áhættuskuldbindingum, upp að hámarki 1250% og margfaldaðar með nafnverði varnarinnar sem veitt er með lánaafleiðunni til að finna fjárhæð áhættuvegnu áhættuskuldbindingarinnar. Þær n-1 áhættuskuldbindingar, sem verða undanskilja skal frá samlagningunni, skulu ákvarðaðar þannig að þær taki til þeirra áhættuskuldbindinga sem hver um sig leiðir til lægri áhættuveginnar fjárhæðar áhættuskuldbindingar en nemur áhættuveginni fjárhæð allra áhættuskuldbindinga sem teknar eru með í samlagninguna.“

5) Í 1. mgr. 142. gr. fellur 8. liður brott.

6) Í stað 7. og 8. mgr. 153. gr. kemur eftirfarandi:

„7. Að því er varðar keyptar viðskiptakröfur fyrirtækja er kaupanda viðskiptakrafnanna eða haghafa veðtryggingar eða takmarkaðrar ábyrgðar heimilt að fara með endurgreiðanlega kaupafslætti, veðtryggingar eða takmarkaðar ábyrgðir, sem veita síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni vörn gegn tapi af völdum vanskila, þynningar eða hvoru tveggja, sem vörn síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni gegn tapi í samræmi við 2. og 3. undirþátt 3. þáttar 5. kafla. Seljandinn sem veitir endurgreiðanlegan kaupafslátt og sá sem veitir veðtryggingu eða takmarkaða ábyrgð skulu fara með þær sem áhættuskuldbindingu gagnvart síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni í samræmi við 2. og 3. undirþátt 3. þáttar 5. kafla.

8. Ef stofnun veitir útlánavörn vegna tiltekins fjölda áhættuskuldbindinga með því skilyrði að n-ta greiðslufall meðal áhættuskuldbindinganna skapi greiðsluskyldu og að þessi lánaatburður skuli leiða til uppsagnar á samningum, munu áhættuvogir áhættuskuldbindinga í körfunni verða sameinaðar, að undanskildum n-1 áhættuskuldbindingum, þar sem summa fjárhæðar vænts taps margfölduð með 12,5 og fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar skal ekki vera hærri en nafnverð varnarinnar sem lánaafleiðan veitir, margfaldað með 12,5. Þær n-1 áhættuskuldbindingar, sem undanskilja skal úr samlagningunni, skulu ákvarðaðar þannig að þær taki til þeirra áhættuskuldbindinga sem hver um sig leiðir til lægri áhættuveginnar fjárhæðar en nemur áhættuveginni fjárhæð allra áhættuskuldbindinga sem teknar eru með í samlagninguna. Áhættuvog sem nemur 1250% skal eiga við um stöður í körfu sem stofnun getur ekki ákvarðað áhættuvog fyrir samkvæmt innramatsaðferðinni.“

7) Í stað ákvæða 6. mgr. 154. gr. kemur eftirfarandi:

„6. Að því er varðar keyptar smásöluviðskiptakröfur er heimilt að fara með endurgreiðanlega kaupafslætti, veðtryggingar, eða takmarkaðar ábyrgðir, sem veita síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni vörn gegn tapi af völdum vanskila, þynningar eða hvoru tveggja, á sama hátt og vörn síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni gegn tapi sem kaupandi viðskiptakrafnanna eða haghafi tryggingarinnar eða takmörkuðu ábyrgðarinnar veita í samræmi við 2. og 3. undirþátt 3. þáttar 5. kafla. Seljandinn sem veitir endurgreiðanlegan kaupafslátt og sá sem veitir tryggingu eða takmarkaða ábyrgð skulu fara með þær sem áhættuskuldbindingu gagnvart síðasta kröfuhafa í kröfuröðinni í samræmi við 2. og 3. undirþátt 3. þáttar 5. kafla.“

8) Í stað h-liðar 1. mgr. 197. gr. kemur eftirfarandi:

„h) verðbréfaðar stöður, sem eru ekki endurverðbréfaðar stöður og sem falla undir 100% áhættuvog eða lægri í samræmi við 261.–264. gr.,“.

9) Í stað 5. kafla II. bálks þriðja hluta kemur eftirfarandi:

„5. KAFLI

Verðbréfun

1. þáttur

Skilgreiningar og viðmið fyrir einfaldar, gagnsæjar og staðlaðar verðbréfanir

242. gr.

Skilgreiningar

Í þessum kafla er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1) „uppkauparéttur“: samningsbundinn réttur sem veitir upphafsaðila rétt til að kaupa verðbréfuðu stöðurnar áður en allar verðbréfuðu áhættuskuldbindingarnar hafa verið endurgreiddar, annaðhvort með því að endurkaupa undirliggjandi áhættuskuldbindingar sem eftir eru í safninu þegar um er að ræða hefðbundnar verðbréfanir eða með því að segja upp útlánavörninni þegar um er að ræða tilbúnar verðbréfanir, í hvoru tveggja tilvikanna þegar fjárhæð útistandandi, undirliggjandi áhættuskuldbindinga fellur niður að eða undir tiltekið fyrirframtilgreint mark,

2) „hrein vaxtagreiðslulánaræma sem endurbætir lánshæfi“: eign í efnahagsreikningi sem samsvarar mati á sjóðstreymi sem tengist framtíðartekjum af vaxtaálagi og er lægra sett áhættulag í verðbréfuninni,

3) „lausafjárfyrirgreiðsla“: lausafjárfyrirgreiðsla eins og hún er skilgreind í 14. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

4) „staða án lánshæfismats“: verðbréfuð staða sem hefur ekki fengið fullnægjandi lánshæfismat í samræmi við 4. þátt,

5) „staða með lánshæfismati“: verðbréfuð staða sem hefur fengið fullnægjandi lánshæfismat í samræmi við 4. þátt,

6) „verðbréfuð forgangsstaða“: staða sem styðst við eða er tryggð með fyrstu kröfu í allar undirliggjandi áhættuskuldbindingar án þess að taka í þessu samhengi tillit til gjaldfallinna fjárhæða samkvæmt afleiðusamningum um vexti eða gjaldmiðla, gjalda eða annarra sambærilegra greiðslna og burtséð frá mismunandi lokagjalddaga í tengslum við eitt eða fleiri forgangsáhættulög sem sú staða deilir hlutfallslega tapi með,

7) „innramatssafn (*e. IRB pool*)“: safn undirliggjandi áhættuskuldbindinga af gerð sem stofnunin hefur leyfi til að beita innramatsaðferðinni á og getur reiknað fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 3. kafla fyrir allar þessar áhættuskuldbindingar,

8) „blandað safn“: safn undirliggjandi áhættuskuldbindinga af gerð sem stofnunin hefur leyfi til að beita innramatsaðferðinni á og getur reiknað fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 3. kafla fyrir sumar, en þó ekki allar, áhættuskuldbindingar,

9) „yfirveðtrygging“: sérhvert form endurbóta á lánshæfi sem gerir það að verkum að virði undirliggjandi áhættuskuldbindinga er hærra en virði verðbréfuðu staðnanna,

10) „einföld, gagnsæ og stöðluð verðbréfun“ eða „STS-verðbréfun“: verðbréfun sem uppfyllir kröfurnar sem settar eru fram í 18. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

11) „áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf“: áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf eins og hún er skilgreind í 7. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

12) „viðskipti með eignatryggð skammtímaskuldabréf“: viðskipti með eignatryggð skammtímaskuldabréf eins og þau eru skilgreind í 8. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

13) „hefðbundin verðbréfun“: hefðbundin verðbréfun eins og hún er skilgreind í 9. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

14) „tilbúin verðbréfun“: tilbúin verðbréfun eins og hún er skilgreind í 10. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

15) „hlaupandi áhættuskuldbinding“: hlaupandi áhættuskuldbinding eins og hún er skilgreind í 15. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

16) „ákvæði um hröðun greiðslna“: hröðun greiðslna eins og hún er skilgreind í 17. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

17) „fyrsta taplag“: fyrsta taplag eins og það er skilgreint í 18. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

18) „verðbréfuð millilagsstaða“: staða í verðbréfuninni sem er lægra sett en forgangsstaða í verðbréfuninni og rétthærri en fyrsta taplag og sem fellur undir áhættuvog sem er lægri en 1250% og hærri en 25% í samræmi við 2. og 3. undirlið 3. þáttar,

19) „stuðningsaðili“: félag eða aðili, sem ríkisstjórn, héraðsstjórn eða sveitarfélag í aðildarríki hefur sett á laggirnar, sem veitir stuðningslán eða stuðningstryggingar og hefur það ekki að meginmarkmiði að skila hagnaði eða hámarka markaðshlutdeild heldur að styðja opinber stefnumið þeirrar ríkisstjórnar, að því tilskildu, með fyrirvara um reglur um ríkisaðstoð, að stjórnvöldum beri skylda til að vernda efnahagslegan grundvöll félagsins eða aðilans og viðhalda lífvænleika hans á líftíma hans, eða minnst 90% af upphaflegu eigin fé eða fjármögnun eða stuðningsláni sem hann veitir njóti beint eða óbeint tryggingar ríkis, héraðsstjórnar eða sveitarfélags aðildarríkisins.

243. gr.

Viðmið fyrir STS-verðbréfanir sem eiga rétt á aðgreindri meðferð eiginfjár

1. Stöður í áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskiptum með eignatryggð skammtímaskuldabréf sem uppfylla skilyrði sem stöður í STS-verðbréfun skulu eiga kost á meðferðinni sem sett er fram í 260., 262. og 264. gr. þegar eftirfarandi kröfur eru uppfylltar:

a) undirliggjandi áhættuskuldbindingar uppfylla, þegar þær eru felldar inn í áætlun um eignatryggð skammtíma-skuldabréf, eftir bestu vitund upphafsaðila eða upphaflegs lánveitanda, skilyrði til að fá, samkvæmt staðalaðferðinni og að teknu tilliti til gjaldgengrar mildunar greiðslufallsáhættu, áhættuvog sem er jöfn og eða minni en 75% á grundvelli einstakrar áhættuskuldbindingar þegar áhættuskuldbindingin er smásöluáhættuskuldbinding eða 100% fyrir allar aðrar áhættuskuldbindingar og

b) samanlagt áhættuskuldbindingavirði allra skuldbindinga gagnvart einum loforðsgjafa í áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf er ekki umfram 2% af samanlögðu áhættuskuldbindingavirði allra áhættuskuldbindinga innan áætlunar um eignatryggð skammtímaskuldabréf á þeim tíma þegar áhættuskuldbindingunum var bætt við áætlunina. Að því er varðar þennan útreikning skal líta svo á að lán eða kaupleigusamningar til hóps tengdra viðskiptamanna, að því er umsjónaraðilinn veit best, séu áhættuskuldbindingar gagnvart einum loforðsgjafa.

Þegar um er að ræða viðskiptakröfur skal b-liður fyrstu undirgreinar ekki gilda ef greiðslufallsáhætta þessara viðskiptakrafna er að fullu tryggð með hæfri útlánavörn í samræmi við 4. kafla, að því tilskildu að í því tilviki sé veitandi varnarinnar stofnun, vátryggingafélag eða endurtryggingafélag. Að því er varðar þessa undirgrein skal aðeins nota þann hluta viðskiptakrafnanna, sem eftir stendur þegar tekið hefur verið tillit til áhrifanna af hvers kyns afslætti af kaupverði og yfirveðtryggingu, til að ákvarða hvort þær séu að fullu tryggðar og hvort takmarkanir á samþjöppun eru virtar.

Þegar um er að ræða verðbréfað hrakvirði leigu skal b-liður fyrstu undirgreinar ekki gilda ef þetta virði er ekki útsett fyrir endurfjármögnunar- eða endursöluáhættu vegna lagalega framfylgjanlegrar skuldbindingar um að endurkaupa eða endurfjármagna áhættuskuldbindinguna með fyrirframákveðinni fjárhæð af hálfu hæfs þriðja aðila skv. 1. mgr. 201. gr.

Þrátt fyrir a-lið fyrstu undirgreinar, ef stofnun beitir ákvæðum 3. mgr. 248. gr. eða hefur fengið heimild til að beita innramatsaðferðinni í samræmi við 265. gr., er áhættuvogin, sem sú stofnun mundi nota á lausafjárfyrirgreiðslu sem tryggir að fullu eignatryggð skammtímaskuldabréf samkvæmt áætluninni, jöfn eða lægri en 100%.

2. Stöður í verðbréfun, aðrar en áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskipti með eignatryggð skammtímaskuldabréf sem eru viðurkennd sem stöður í STS-verðbréfun, skulu vera hæfar til að fá þá meðferð sem sett er fram í 260., 262. og 264. gr. ef eftirfarandi kröfur eru uppfylltar:

a) á þeim tíma þegar samanlagt virði allra áhættuskuldbindinga gagnvart einum loforðsgjafa í safninu er fellt inn í verðbréfunina sé það ekki meira en 2% af áhættuskuldbindingavirði samanlagðs, útistandandi áhættuskuldbindingavirðis safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga. Að því er varðar þennan útreikning skal líta svo á að lán eða kaupleigusamningar til hóps tengdra viðskiptamanna séu áhættuskuldbindingar gagnvart einum loforðsgjafa.

   Þegar um er að ræða verðbréfað hrakvirði leigu skal fyrsta undirgrein þessa liðar ekki gilda ef þetta virði er ekki útsett fyrir endurfjármögnunar- eða endursöluáhættu vegna lagalega framfylgjanlegrar skuldbindingar um að endurkaupa eða endurfjármagna áhættuskuldbindinguna með fyrirframákveðinni fjárhæð af hálfu hæfs þriðja aðila skv. 1. mgr. 201. gr.,

b) á þeim tíma þegar undirliggjandi áhættuskuldbindingar eru felldar inn í verðbréfunina uppfylli þær skilyrðin samkvæmt staðalaðferðinni, og að teknu tilliti til allrar, hæfrar mildunar greiðslufallsáhættu, til að fá áhættuvog sem er jöfn eða lægri en:

   i. 40% á grundvelli virðisvegins meðaltals áhættuskuldbindingar fyrir safnið ef áhættuskuldbindingarnar eru lán sem eru tryggð með veðum í íbúðarhúsnæði eða eru fulltryggð íbúðalán, eins og um getur í e-lið 1. mgr. 129. gr.,

   ii. 50% á grundvelli einstakrar áhættuskuldbindingar ef áhættuskuldbindingin er lán sem er tryggt með fasteignaveði í atvinnuhúsnæði,

   iii. 75% á grundvelli einstakrar áhættuskuldbindingar ef áhættuskuldbindingin er smásöluáhættuskuldbinding,

   iv. að því er varðar allar aðrar áhættuskuldbindingar, 100% á grundvelli einstakrar áhættuskuldbindingar,

c) ef i. og ii. liður b-liðar eiga við skulu lán sem eru tryggð með lægra settum tryggingarrétti í tiltekinni eign því aðeins vera felld inn í verðbréfunina að öll lán sem eru tryggð með hærra settum tryggingarrétti í þeirri eign séu einnig felld inn í verðbréfunina,

d) ef i. liður b-liðar þessarar málsgreinar gildir skal ekkert lán í safni undirliggjandi áhættuskuldbindinga hafa hærra veðsetningarhlutfall en 100% þegar það er fellt inn í verðbréfunina, metið í samræmi við i. lið d-liðar 1. mgr. 129. gr. og 1. mgr. 229. gr.

2. þáttur

Viðurkenning á verulegri yfirfærslu áhættu

244. gr.

Hefðbundin verðbréfun

1. Stofnun sem er upphafsaðili hefðbundinnar verðbréfunar er heimilt að undanskilja undirliggjandi áhættuskuldbindingar í útreikningi fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga og fjárhæða vænts taps ef annað af eftirfarandi skilyrða er uppfyllt:

a) umtalsverð greiðslufallsáhætta sem tengist undirliggjandi áhættuskuldbindingum hafi verið yfirfærð til þriðju aðila,

b) stofnunin sem er upphafsaðili beiti 1250% áhættuvog á allar verðbréfaðar stöður sem hún heldur í verðbréfuninni, eða dregur þessar verðbréfuðu stöður frá liðum almenns eigin fjár þáttar 1 skv. k-lið 1. mgr. 36. gr.

2. Umtalsverð greiðslufallsáhætta telst hafa verið yfirfærð í eftirfarandi tilvikum:

a) fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga verðbréfaðra millilagsstaðna, sem upphafsstofnun heldur í verðbréf uninni, eru ekki hærri en 50% af fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga allra verðbréfaðra millilagsstaðna sem er að finna í þessari verðbréfun,

b) stofnunin sem er upphafsaðili heldur ekki meira en 20% af virði áhættuskuldbindinga í fyrsta taplagi í verðbréfuninni, að því tilskildu að báðum eftirfarandi skilyrðum hafi verið fullnægt:

   i. upphafsaðilinn geti sýnt fram á að áhættuskuldbindingarvirði fyrsta taplags sé umtalsvert hærra en viðunandi mat á væntu tapi vegna undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

   ii. ekki séu til staðar verðbréfaðar millilagsstöður.

Þegar ekki er hægt að réttlæta mögulega lækkun fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga, sem stofnunin sem er upphafsaðili næði með verðbréfuninni skv. a- og b-lið, með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila, geta lögbær yfirvöld í sérstökum tilvikum ákveðið að umtalsverð greiðslufallsáhætta teljist ekki hafa verið yfirfærð til þriðju aðila.

3. Þrátt fyrir 2. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað stofnunum sem eru upphafsaðilar að viðurkenna yfirfærslu umtalsverðrar greiðslufallsáhættu í tengslum við verðbréfun ef stofnunin sem er upphafsaðili sýnir fram á, í hverju tilviki fyrir sig, að lækkun á kröfum vegna eiginfjárgrunns sem upphafsaðilinn getur náð með verðbréfun sé rökstudd með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila. Leyfi má eingöngu veita ef stofnunin uppfyllir bæði eftirtalin skilyrði:

a) stofnunin hafi fullnægjandi stefnu um innri áhættustýringu og aðferðir til að meta yfirfærslu á greiðslufallsáhættu,

b) stofnunin hefur einnig viðurkennt yfirfærslu á greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í hverju tilviki í tengslum við innri áhættustýringu stofnunarinnar og innri ráðstöfun hennar á fjármagni.

4. Til viðbótar kröfunum sem settar eru fram í 1., 2. og 3. mgr. skulu öll eftirfarandi skilyrði uppfyllt:

a) viðskiptagögnin endurspegli efnahagslegt inntak verðbréfunarinnar,

b) verðbréfuðu stöðurnar feli ekki í sér greiðsluskyldu stofnunarinnar sem er upphafsaðili,

c) undirliggjandi áhættuskuldbindingar séu utan seilingar stofnunar sem er upphafsaðili og kröfuhafa hennar með þeim hætti sem uppfyllir kröfuna sem er sett fram í 1. mgr. 20. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402,

d) stofnunin sem er upphafsaðili haldi ekki umráðum yfir undirliggjandi áhættuskuldbindingum. Upphafsaðili telst hafa bein umráð yfir yfirfærðu áhættuskuldbindingunni ef hann á rétt á að kaupa yfirfærðar áhættuskuldbindingar aftur af framsalshafanum til þess að innleysa ávinning þeirra eða ef þess er á annan hátt krafist að hann taki aftur á sig yfirfærða áhættu. Áframhaldandi umsýsluréttindi eða -skyldur stofnunar sem er upphafsaðili að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar skulu ekki einar og sér mynda óbein umráð yfir þeim,

e) skjöl um verðbréfunina feli ekki í sér skilmála eða skilyrði sem:

   i. geri kröfu um að stofnunin sem er upphafsaðili breyti undirliggjandi áhættuskuldbindingum til að bæta meðalgæði safnsins eða

   ii. auki ávöxtun sem greiða skal handhöfum staðna eða á annan hátt bæta stöðurnar í verðbréfuninni vegna rýrnunar á lánshæfi undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

f) viðskiptagögnin geri það ljóst, eftir atvikum, að upphafsaðilinn eða umsjónaraðilinn geti aðeins keypt eða keypt aftur verðbréfaðar stöður eða keypt aftur, endurskipulagt eða skipt út undirliggjandi áhættuskuldbindingum umfram samningsskyldur þeirra ef slíkar ráðstafanir eru framkvæmdar í samræmi við ríkjandi markaðsaðstæður og aðilar að þeim starfa í eigin þágu sem frjálsir og óháðir aðilar (óskyldir aðilar),

g) sé uppkauparéttur fyrir hendi skuli sá réttur einnig uppfylla öll eftirtalin skilyrði:

   i. hann sé nýtanlegur að vild stofnunarinnar sem er upphafsaðili,

   ii. hann sé aðeins nýtanlegur þegar 10% eða minna af upphaflegu virði undirliggjandi áhættuskuldbindinga hefur ekki verið greitt niður,

   iii. hann sé ekki gerður til þess að komast hjá því að tap lendi á stöðum sem ætlað er að bæta lánshæfi, eða öðrum stöðum sem fjárfestar halda í verðbréfuninni, og honum sé ekki á annan hátt ætlað að bæta lánshæfi,

h) stofnunin sem er upphafsaðili hafi fengið álitsgerð hjá þar til bærum lögfræðingi til staðfestingar á að verðbréfunin fari að þeim skilyrðum sem eru sett fram í c-lið þessarar málsgreinar.

5. Lögbær yfirvöld skulu upplýsa Evrópsku bankaeftirlitsstofnunina um tilvik þar sem þau hafa ákveðið að hugsanleg lækkun á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga hafi ekki verið réttlætt með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í samræmi við 2. mgr. og tilvik þar sem stofnanir hafa kosið að beita ákvæðum 3. mgr.

6. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal hafa eftirlit með eftirlitsvenjum í tengslum við viðurkenningu á verulegri yfirfærslu áhættu í hefðbundnum verðbréfunum í samræmi við þessa grein. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal einkum endurskoða:

a) skilyrðin fyrir verulegri yfirfærslu áhættu til þriðju aðila í samræmi við 2., 3. og 4. mgr.,

b) túlkunina á „samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila“ að því er varðar mat lögbærra yfirvalda sem kveðið er á um í annarri undirgrein 2. mgr. og í 3. mgr.,

c) kröfur fyrir mat lögbærra yfirvalda á viðskiptum með verðbréfanir þar sem upphafsaðilinn sækist eftir viðurkenningu á verulegri yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í samræmi við 2. eða 3. mgr.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal, eigi síðar en 2. janúar 2021, gefa framkvæmdastjórninni skýrslu um niðurstöður sínar. Framkvæmdastjórninni er heimilt, að teknu tilliti til skýrslunnar frá Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni, að samþykkja framselda gerð í samræmi við 462. gr., til að bæta við þessa reglugerð með því að tilgreina frekar liðina sem eru skráðir í a-, b- og c-lið þessarar málsgreinar.

245. gr.

Tilbúin verðbréfun

1. Stofnun sem er upphafsaðili tilbúinnar verðbréfunar er heimilt að reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuld bindinga og, þar sem við á, fjárhæðir vænts taps að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar í samræmi við 251. og 252. gr., þar sem annað eftirfarandi skilyrða er uppfyllt:

a) umtalsverð greiðslufallsáhætta hafi verið yfirfærð til þriðju aðila, annaðhvort með fjármagnaðri eða ófjármagnaðri útlánavörn,

b) stofnunin sem er upphafsaðili beiti 1250% áhættuvog á allar verðbréfaðar stöður sem hún heldur eftir í verðbréfuninni, eða dregur þessar verðbréfuðu stöður frá liðum almenns eigin fjár þáttar 1 skv. k-lið 1. mgr. 36. gr.

2. Umtalsverð greiðslufallsáhætta telst hafa verið yfirfærð í eftirfarandi tilvikum:

a) fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga verðbréfaðra millilagsstaðna, sem stofnun sem er upphafsaðili varðveitir í verðbréfuninni, eru ekki hærri en 50% af fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga allra verðbréfaðra millilagsstaðna sem er að finna í þessari verðbréfun,

b) stofnunin sem er upphafsaðili heldur ekki meira en 20% af virði áhættuskuldbindinga í fyrsta taplagi í verðbréfuninni, að því tilskildu að báðum eftirfarandi skilyrðum hafi verið fullnægt:

   i. upphafsaðilinn geti sýnt fram á að áhættuskuldbindingarvirði fyrsta taplags sé umtalsvert hærra en viðunandi mat á væntu tapi vegna undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

   ii. ekki séu til staðar verðbréfaðar millilagsstöður.

Þegar ekki er hægt að réttlæta mögulega lækkun fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga, sem stofnunin sem er upphafsaðili myndi ná með verðbréfuninni, með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila, geta lögbær yfirvöld í sérstökum tilvikum ákveðið að umtalsverð greiðslufallsáhætta teljist ekki hafa verið yfirfærð til þriðju aðila.

3. Þrátt fyrir 2. mgr. geta lögbær yfirvöld heimilað stofnunum sem eru upphafsaðilar að viðurkenna yfirfærslu umtalsverðrar greiðslufallsáhættu í tengslum við verðbréfun ef stofnunin sem er upphafsaðili sýnir fram á, í hverju tilviki fyrir sig, að lækkun á kröfum vegna eiginfjárgrunns sem upphafsaðilinn getur náð með verðbréfun sé rökstudd með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila. Leyfi má eingöngu veita ef stofnunin uppfyllir bæði eftirtalin skilyrði:

a) stofnunin hefur fullnægjandi stefnu um innri áhættustýringu og aðferðir til að meta yfirfærslu á áhættu,

b) stofnunin hefur einnig viðurkennt yfirfærslu á greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í hverju tilviki í tengslum við innri áhættustýringu stofnunarinnar og innri ráðstöfun hennar á fjármagni.

4. Til viðbótar kröfunum sem settar eru fram í 1., 2. og 3. mgr. skulu öll eftirfarandi skilyrði uppfyllt:

a) viðskiptagögnin endurspegli efnahagslegt inntak verðbréfunarinnar,

b) útlánavörnin, sem útlánahættan er yfirfærð með, sé í samræmi við 249. gr.,

c) skjöl um verðbréfunina feli ekki í sér skilmála eða skilyrði sem:

i. setja marktæk mikilvægismörk sem fela í sér að undir þeim teljist útlánavörn ekki virkjast ef lánaatburður á sér stað,

ii. heimila að vörninni sé rift vegna rýrnunar á lánshæfi undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

iii. gera kröfu um að stofnunin sem er upphafsaðili breyti samsetningu undirliggjandi áhættuskuldbindinga til að bæta meðalgæði safnsins eða

iv. auka kostnað stofnunarinnar við útlánavörn eða ávöxtun sem greiða skal handhöfum staðnanna í verðbréfuninni vegna rýrnunar á lánshæfi undirliggjandi safns,

d) útlánavörnin sé fullnustuhæf í öllum viðkomandi lögsagnarumdæmum,

e) viðskiptagögnin geri það ljóst, eftir atvikum, að upphafsaðilinn eða umsjónaraðilinn geti aðeins keypt eða keypt aftur verðbréfaðar stöður eða keypt aftur, endurskipulagt eða skipt út undirliggjandi áhættuskuldbindingum umfram samningsskyldur þeirra ef slíkar ráðstafanir eru framkvæmdar í samræmi við ríkjandi markaðsaðstæður og aðilar að þeim starfa í eigin þágu sem frjálsir og óháðir aðilar (óskyldir aðilar),

f) ef fyrir hendi er uppkauparéttur skuli sá réttur einnig uppfylla öll eftirtalin skilyrði:

i. hann geti verið nýtanlegur að vild stofnunarinnar sem er upphafsaðili,

ii. hann sé aðeins nýtanlegur þegar 10% eða minna af upphaflegu virði undirliggjandi áhættuskuldbindinga hefur ekki verið greitt niður,

iii. hann sé ekki gerður til þess að komast hjá því að tap lendi á stöðum sem ætlað er að bæta lánshæfi, eða öðrum stöðum sem fjárfestar halda í verðbréfuninni, og honum sé ekki á annan hátt ætlað að bæta lánshæfi,

g) stofnuninni sem er upphafsaðili hafi borist álit frá þar til bærum lögfræðingi sem staðfestir að verðbréfunin fari að þeim skilyrðum sem eru sett fram í d-lið þessarar málsgreinar.

5. Lögbær yfirvöld skulu upplýsa Evrópsku bankaeftirlitsstofnunina um tilvik þar sem þau hafa ákveðið að hugsanleg lækkun á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga hafi ekki verið réttlætt með samsvarandi yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í samræmi við 2. mgr. og tilvik þar sem stofnanir hafa kosið að beita ákvæðum 3. mgr.

6. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal hafa eftirlit með eftirlitsvenjum í tengslum við viðurkenningu á verulegri yfirfærslu áhættu í tilbúnum verðbréfunum í samræmi við þessa grein. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal einkum endurskoða:

a) skilyrðin fyrir verulegri yfirfærslu áhættu til þriðju aðila í samræmi við 2., 3. og 4. mgr.,

b) túlkunina á „yfirfærslu samsvarandi greiðslufallsáhættu til þriðju aðila“ að því er varðar mat lögbærra yfirvalda sem mælt er fyrir um í annarri undirgrein 2. mgr. og í 3. mgr., og

c) kröfur fyrir mat lögbærra yfirvalda á viðskiptum með verðbréfanir þar sem upphafsaðilinn sækist eftir viðurkenningu á verulegri yfirfærslu greiðslufallsáhættu til þriðju aðila í samræmi við 2. eða 3. mgr.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal, eigi síðar en 2. janúar 2021, gefa framkvæmdastjórninni skýrslu um niðurstöður sínar. Framkvæmdastjórninni er heimilt, að teknu tilliti til skýrslunnar frá Evrópsku bankaeftirlitsstofnuninni, að samþykkja framselda gerð í samræmi við 462. gr., til að bæta við þessa reglugerð með því að tilgreina frekar liðina sem eru skráðir í a-, b- og c-lið þessarar málsgreinar.

246. gr.

Rekstrarkröfur að því er varðar ákvæði um hröðun greiðslna

Ef verðbréfunin felur í sér hlaupandi áhættuskuldbindingar og ákvæði um hröðun greiðslna, eða svipuð ákvæði, er litið svo á að umtalsverð greiðslufallsáhætta sé því aðeins yfirfærð af hálfu stofnunarinnar sem er upphafsaðili að kröfurnar sem mælt er fyrir um í 244. og 245. gr. séu uppfylltar og að ákvæðið um hröðun greiðslna, þegar það hefur verið virkjað, verði ekki til að:

a) gera hærri eða jafngilda kröfu stofnunarinnar á undirliggjandi áhættuskuldbindingar undirskipaða kröfum annarra fjárfesta,

b) gera kröfu stofnunarinnar á undirliggjandi áhættuskuldbindingar undirskipaða en frekar miðað við kröfur annarra aðila, eða

c) auka að öðrum kosti áhættuskuldbindingar stofnunarinnar gagnvart tapi sem tengist undirliggjandi hlaupandi áhættuskuldbindingum.

3. þáttur

Útreikningur fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga

1. undirþáttur

Almenn ákvæði

247. gr.

Útreikningur fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga

1. Ef stofnun sem er upphafsaðili hefur yfirfært verulega greiðslufallsáhættu tengda undirliggjandi áhættuskuldbindingum verðbréfunarinnar í samræmi við 2. þátt getur sú stofnun:

a) undanskilið frá útreikningi sínum á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga og, eftir því sem við á, fjárhæðum vænts taps, undirliggjandi áhættuskuldbindingar, ef um hefðbundna verðbréfun er að ræða,

b) reiknað fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga og, eftir því sem við á, fjárhæðir vænts taps að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar í samræmi við 251. og 252. gr., ef um tilbúna verðbréfun er að ræða.

2. Ef stofnun sem er upphafsaðili hefur ákveðið að beita 1. mgr. skal hún reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga, eins og fram kemur í þessum kafla, fyrir þær stöður sem hún kann að hafa í verðbréfuninni.

Ef stofnun sem er upphafsaðili hefur ekki yfirfært verulega útlánahættu eða ákveðið að beita ekki 1. mgr. er ekki krafist að hún reikni fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga vegna nokkurrar stöðu, sem hún kann að hafa í verðbréfuninni, heldur haldi áfram að fella undirliggjandi áhættuskuldbindingar inn í útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga og, ef við á, á fjárhæðum vænts taps eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar.

3. Ef um er að ræða áhættuskuldbindingu vegna staðna í mismunandi áhættulögum verðbréfunar skal líta á áhættuskuldbindingu vegna hvers áhættulags sem sérstaka verðbréfaða stöðu. Þeir aðilar, sem veita útlánavörn vegna verðbréfaðra staðna, skulu taldir vera með stöður í þeirri verðbréfun. Verðbréfaðar stöður skulu ná yfir áhættuskuldbindingar vegna verðbréfunar sem leiða af vaxta- eða gjaldmiðlaafleiðusamningum sem stofnunin hefur gert í tengslum við viðskiptin.

4. Hafi verðbréfuð staða ekki verið dregin frá liðum almenns eigin fjár þáttar 1 skv. k-lið 1. mgr. 36. gr. skal fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar felld inn í heildarfjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar 3. mgr. 92. gr.

5. Fjárhæð áhættuveginna áhættuskuldbindinga verðbréfaðra staðna skal reiknuð með því að margfalda viðeigandi heildaráhættuvog með áhættuskuldbindingarvirði stöðunnar, reiknað út skv. 248. gr.

6. Heildaráhættuvog skal reiknuð sem summan af þeirri áhættuvog sem sett er fram í þessum kafla og sérhverri viðbótaráhættuvog í samræmi við 270. gr. a.

248. gr.

Áhættuskuldbindingarvirði

1. Áhættuskuldbindingarvirði verðbréfaðrar stöðu skal reiknað sem hér segir:

a) áhættuskuldbindingarvirði verðbréfaðrar stöðu í efnahagsreikningi skal vera bókhaldsvirðið sem eftir stendur þegar viðeigandi, sértækar leiðréttingar á greiðslufallsáhættu verðbréfuðu stöðunnar hafa farið fram í samræmi við 110. gr.,

b) áhættuskuldbindingarvirði verðbréfaðrar stöðu utan efnahagsreiknings skal vera nafnvirði að frádreginni viðeigandi, sértækri leiðréttingu á greiðslufallsáhættu á verðbréfuðu stöðunni, í samræmi við 110. gr., margfaldað með viðeigandi breytistuðli eins og fram kemur í þessum lið. Breytistuðullinn skal vera 100%, nema ef um er að ræða lausafjárfyrirgreiðslu. Heimilt er að nota 0% breytingastuðul á nafnverð lausafjárfyrirgreiðslu sem er uppsegjanleg án skilyrða, til að ákvarða áhættuskuldbindingarvirði óádregins hluta hennar, að því tilskildu að endurgreiðslur ádreginnar fyrirgreiðslu séu framar öðrum kröfum á það sjóðstreymi sem leiðir af undirliggjandi áhættuskuldbindingum og stofnunin hefur sýnt lögbæru yfirvaldi með fullnægjandi hætti fram á að hún beiti viðeigandi, varfærnislegri aðferð til að meta fjárhæð óádregna hlutans,

c) áhættuskuldbindingarvirði að því er varðar greiðslufallsáhættu mótaðila vegna verðbréfunar, sem leiðir af afleiðugerningi, sem tilgreindur er í II. viðauka, skal ákvarðað í samræmi við 6. kafla,

d) stofnun sem er upphafsaðili getur dregið fjárhæð sérstakrar leiðréttingar vegna greiðslufallsáhættu sem varða undirliggjandi áhættuskuldbindingar í samræmi við 110. gr. og allan óendurkræfan afslátt af kaupverði sem tengist slíkum undirliggjandi áhættuskuldbindingum, að svo miklu leyti sem slíkur afsláttur hefur lækkað eigið fé, frá áhættuskuldbindingavirði verðbréfaðrar stöðu sem fær 1250% áhættuvog í samræmi við 3. undirþátt eða sem er dregin frá almennu eigin fé þáttar 1 í samræmi við k-lið 1. mgr. 36. gr.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum til að tilgreina það sem telst vera viðeigandi, varfærnisleg aðferð við að meta fjárhæð ónotaða hlutans sem um getur b-lið fyrstu undirgreinar.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja þessi drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum fyrir framkvæmdastjórnina eigi síðar en 18. janúar 2019.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að bæta við þessa reglugerð með því að samþykkja tæknilegu eftirlitsstaðlana, sem um getur í þriðju undirgrein þessarar málsgreinar, í samræmi við 10.–14. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

2. Þegar stofnun hefur tvær eða fleiri stöður sem skarast í verðbréfun skal hún aðeins taka eina þessara staðna til greina í útreikningi á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga.

Þegar stöðurnar skarast að hluta til getur stofnunin skipt stöðunni í tvo hluta og viðurkenna skörunina aðeins í tengslum við annan hlutann í samræmi við fyrstu undirgrein. Einnig getur stofnunin farið með stöðurnar eins og þær sköruðust að fullu með því að auka við stöðuna, sem gefur hærri fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga, vegna útreiknings á eigin fé.

Stofnunin getur einnig viðurkennt skörun á sérstökum kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir stöður í veltubókinni og kröfum vegna eiginfjárgrunns fyrir stöður utan veltubókar, að því tilskildu að stofnunin geti reiknað og borið saman kröfur vegna eiginfjárgrunns fyrir viðkomandi stöður.

Að því er þessa málsgrein varðar skulu tvær stöður teljast skarast þegar skuldajöfnun þeirra er gagnkvæm á þann hátt að stofnunin geti fyrirbyggt tap sem kemur til af annarri stöðunni með því að standa við þær skuldbindingar sem krafist er samkvæmt hinni stöðunni.

3. Ef d-liður 270. gr. c gildir um stöður í eignatryggðum skammtímaskuldabréfum (ABCP), getur stofnunin notað áhættuvog, sem lausafjárfyrirgreiðsla hefur fengið, til þess að reikna fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar vegna eignatryggðra skammtímaskuldabréfa, að því tilskildu að 100% af eignatryggðu skammtímaskuldabréfunum, sem gefin eru út innan áætlunarinnar um eignatryggð skammtímaskuldabréf, séu varin með þessari lausafjárfyrirgreiðslu og lausafjárfyrirgreiðslan sé jafngild eignatryggðu skammtímaskuldabréfunum þannig að stöðurnar skarist. Stofnunin skal tilkynna lögbærum yfirvöldum þegar hún hefur beitt ákvæðunum sem mælt er fyrir um í þessari málsgrein. Stofnunin getur, til að ákvarða 100% vernd sem er sett fram í þessari málsgrein, tekið tillit til annarrar lausafjárfyrirgreiðslu í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf, að því tilskildu að hún myndi stöðu sem skarast við eignatryggðu skammtímaskuldabréfin.

249. gr.

Viðurkenning á aðferðum til að milda greiðslufallsáhættu verðbréfaðra staðna

1. Stofnun getur viðurkennt fjármagnaða eða ófjármagnaða útlánavörn að því er varðar verðbréfaða stöðu þegar kröfur um mildun greiðslufallsáhættu, sem mælt er fyrir um í þessum kafla og í 4. kafla, eru uppfylltar.

2. Hæf fjármögnuð útlánavörn skal takmarkast við fjárhagslega tryggingu sem er hæf að því er varðar útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga skv. 2. kafla, eins og mælt er fyrir um í 4. kafla og viðurkenning á mildun greiðslufallsáhættu skal vera háð því að viðeigandi lágmarkskröfur, eins og þær eru settar fram í 4. kafla, séu uppfylltar.

Hæf ófjármögnuð útlánavörn og veitendur ófjármagnaðrar útlánavarnar skulu takmarkast við þá sem eru hæfir í samræmi við 4. kafla og viðurkenning á mildun greiðslufallsáhættu skal vera háð því að viðeigandi kröfur, eins og mælt er fyrir um í 4. kafla, séu uppfylltar.

3. Þrátt fyrir 2. mgr. skulu hæfir veitendur ófjármagnaðrar útlánaáhættu sem eru taldir upp í a- til h-lið í 1. mgr. 201. gr. hafa fengið lánshæfismat frá viðurkenndu utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki sem er af lánshæfisþrepi 2 eða hærra á þeim tíma þegar útlánavörnin var fyrst viðurkennd og af lánshæfisþrepi 3 eða hærra upp frá því. Krafan sem er sett fram í þessari undirgrein skal ekki gilda um fullgilda, miðlæga mótaðila.

Stofnanir, sem mega beita innramatsaðferðinni á beina áhættuskuldbindingu vegna veitanda útlánavarnar, geta metið hæfi í samræmi við fyrsta undirlið út frá samræminu á milli líkna á vanefndum veitanda útlánavarnarinnar og líkna á vanefndum tengdum lánshæfisþrepum sem um getur í 136. gr.

4. Þrátt fyrir 2. mgr. skulu sérstakir verðbréfunaraðilar vera hæfir veitendur útlánavarnar þegar öll eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

a) sérstaki verðbréfunaraðilinn á eignir sem teljast hæf fjárhagsleg trygging í samræmi við 4. kafla,

b) eignirnar sem um getur í a-lið falla ekki undir kröfur eða óvissar kröfur sem eru rétthærri eða jafn réttháar kröfu eða óvissri kröfu stofnunarinnar sem tekur við ófjármagnaðri útlánavörn og

c) allar kröfurnar fyrir viðurkenningu á fjárhagslegri tryggingu sem eru settar fram í 4. kafla eru uppfylltar.

5. Að því er varðar 4. mgr. skal fjárhæð varnar sem er leiðrétt vegna hvers konar gjaldmiðlamisvægis og misræmis í líftíma (Ga), í samræmi við ákvæði 4. kafla, takmarkast við markaðsvirði, aðlagað vegna óstöðugleika, á þessum eignum og áhættuvog áhættuskuldbindinga vegna veitanda útlánavarnar eins og tilgreint er í staðalaðferðinni (g) skal ákvörðuð sem áhættuvog, sem er meðaltal áhættuvoga, sem yrði beitt á þessar eignir sem fjárhagslegar tryggingar samkvæmt staðalaðferðinni.

6. Þegar verðbréfuð staða nýtur góðs af fullri útlánavörn eða útlánavörn að hluta, í réttu hlutfalli, skulu eftirfarandi kröfur gilda:

a) stofnunin sem veitir útlánavörn skal reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir þann hluta verðbréfuðu stöðunnar sem nýtur góðs af útlánavörn í samræmi við 3. undirþátt eins og hún héldi þeim hluta stöðunnar beint,

b) stofnunin sem kaupir útlánavörn skal reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 4. kafla að því er varðar þann hluta sem er varinn.

7. Í öllum tilvikum sem falla ekki undir 6. mgr. skulu eftirfarandi skilyrði gilda:

a) stofnunin sem veitir útlánavörn skal fara með þann hluta stöðunnar sem nýtur góðs af útlánavörn sem verðbréfaða stöðu og skal reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga eins og hún héldi þeim hluta stöðunnar beint í samræmi við 3. undirþátt, með fyrirvara um 8., 9. og 10. mgr.,

b) stofnunin sem kaupir útlánavörn skal reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir varða hluta stöðunnar sem um getur í a-lið í samræmi við 4. kafla. Stofnunin skal fara með þann hluta verðbréfuðu stöðunnar sem nýtur ekki góðs af útlánavörn sem aðskilda verðbréfaða stöðu og skal reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 3. undirþátt, með fyrirvara um 8., 9. og 10. mgr.

8. Stofnanir sem nota innramatsaðferðina fyrir verðbréfun eða staðalaðferðina fyrir verðbréfun skv. 3. undirþætti skulu ákvarða tengipuntinn (A) og aftengipunktinn (D) hvorn fyrir sig fyrir allar stöður sem eru afleiddar í samræmi við 7. mgr. eins og þær hefðu verið gefnar út sem aðskildar verðbréfaðar stöður við upphaf viðskiptanna. Virði K_{IRB} eða K_{SA}, eftir því sem við á, skal reiknað með tilliti til upphaflegs safns áhættuskuldbindinga sem eru undirliggjandi í verðbréfuninni.

9. Stofnanir sem nota ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun (SEC-ERBA) skv. 3. undirþætti fyrir upphaflegu verðbréfuðu stöðuna skulu reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir stöður sem eru afleiddar í samræmi við 7. mgr., sem hér segir:

a) þegar afleidda staðan er rétthærri skal hún fá áhættuvog upphaflegu verðbréfuðu stöðunnar,

b) þegar afleidda staðan er réttlægri má úthluta henni afleitt mat í samræmi við 7. mgr. 263. gr. Í því tilviki skal aðeins reikna þykktarílag T á grundvelli afleiddu stöðunnar. Ef mat getur ekki verið afleitt skal stofnunin beita þeirri áhættuvog sem er hærri og kemur til af annaðhvort:

i. beitingu staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun í samræmi við 8. mgr. og 3. undirþátt, eða

ii. áhættuvog upphaflegu, verðbréfuðu stöðunnar samkvæmt ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun (SEC-ERBA).

10. Fara skal með afleiddu, réttlægri stöðuna sem réttlægri verðbréfaða stöðu jafnvel þótt upphaflega verðbréfaða staðan sé talin forgangsstaða áður en vörnin kemur til.

250. gr.

Óbeinn stuðningur

1. Umsjónarstofnun eða stofnun sem er upphafsaðili, sem hefur beitt 1. og 2. mgr. 247. gr. við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga, að því er varðar verðbréfun, eða hefur selt gerninga úr veltubók sinni þannig að hún er ekki lengur skuldbundin til að hafa eiginfjárgrunn til að mæta áhættu vegna þessara gerninga, skal ekki veita stuðning, beint eða óbeint, við verðbréfunina umfram samningsskyldur sínar með það fyrir augum að draga úr mögulegu eða raunverulegu tapi fjárfesta.

2. Viðskipti teljast ekki vera stuðningur að því er varðar 1. mgr. ef tilhlýðilegt tillit hefur verið tekið til viðskiptanna við mat á yfirfærslu umtalsverðrar greiðslufallsáhættu og báðir aðilar hafa framkvæmt viðskiptin með eigin hagsmuni í huga sem frjálsir og óháðir aðilar (óskyldir aðilar). Stofnunin skal, í þessu skyni, ráðast í heildarendurskoðun á viðskiptunum og taka að lágmarki tillit til allra eftirfarandi liða:

a) endurkaupaverðsins,

b) eigin fjár stofnunarinnar og lausafjárstöðu fyrir og eftir endurkaup,

c) afkomu undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

d) afkomu verðbréfuðu staðnanna,

e) áhrifa stuðnings á vænt tap sem upphafsaðili ber miðað við fjárfesta.

3. Stofnunin sem er upphafsaðili og umsjónarstofnunin skulu tilkynna lögbæru yfirvaldi um öll viðskipti sem eru gerð í tengslum við verðbréfunina í samræmi við 2. mgr.

4. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal, í samræmi við 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010, gefa út viðmiðun arreglur um hvað átt er við með „eðlilegum samkeppnisskilyrðum“, að því er varðar þessa grein, og kringumstæðum þar sem viðskipti eru ekki byggð upp til að veita stuðning.

5. Ef stofnun sem er upphafsaðili eða umsjónarstofnun fer ekki að ákvæðum 1. mgr. að því er varðar verðbréfun, skal stofnunin taka allar undirliggjandi áhættuskuldbindingar þeirrar verðbréfunar með í útreikningi sínum á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga, eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar, og kunngera:

a) að hún hafi veitt stuðning við verðbréfunina í trássi við 1. mgr. og

b) áhrifin af veittum stuðningi að því er varðar kröfur vegna eiginfjárgrunns.

251. gr.

Útreikningur stofnana sem eru upphafsaðilar á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga sem eru verðbréfaðar í tilbúinni verðbréfun

1. Stofnun sem er upphafsaðili tilbúinnar verðbréfunar skal, að því er varðar útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir undirliggjandi áhættuskuldbindingar, nota reikningsaðferðirnar sem eru settar fram í þessum þætti, eftir atvikum, í stað þeirra sem eru settar fram í 2. kafla. Að því er varðar stofnanir sem reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga og, þar sem við á, vænts taps að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingarnar skv. 3. kafla skal fjárhæð vænts taps að því er varðar slíkar áhættuskuldbindingar vera núll.

2. Kröfurnar, sem settar eru fram í 1. mgr. þessarar greinar, skulu gilda um allt safn áhættuskuldbindinganna sem tryggja verðbréfunina. Með fyrirvara um 252. gr. skal stofnunin sem er upphafsaðili reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar öll áhættulög í verðbréfuninni í samræmi við þennan þátt, þ.m.t. stöður þar sem stofnunin getur viðurkennt mildun greiðslufallsáhættu í samræmi við 249. gr. Áhættuvoginni sem beitt er á stöður sem njóta ávinnings af mildun greiðslufallsáhættu má breyta í samræmi við 4. kafla.

252. gr.

Meðferð misræmis líftíma í tilbúinni verðbréfun

Við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga, í samræmi við 251. gr., skal reikna allt misræmi í líftíma milli útlánavarnarinnar, sem yfirfærslu áhættu er náð með, og undirliggjandi áhættuskuldbindinga sem hér segir:

a) líftími undirliggjandi áhættuskuldbindinga telst vera lengsti líftíminn meðal þessara áhættuskuldbindinga, með fyrirvara um fimm ára hámark. Líftími útlánavarnarinnar skal ákvarðaður í samræmi við 4. kafla,

b) stofnun sem er upphafsaðili skal líta fram hjá hvers konar misræmi í líftíma við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga vegna verðbréfaðra staðna sem falla undir 1250% áhættuvog í samræmi við þennan þátt. Að því er varðar allar aðrar stöður skal beita meðferð vegna misræmis í líftíma, sem sett er fram í 4. kafla, í samræmi við eftirfarandi formúlu:

$$RW^{*} = RW_{SP} \cdot [(t - t^{*})/(T - t^{*})] + RW_{Ass} \cdot [(T - t)/(T - t^{*})]$$

þar sem:

RW* = fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar a-lið 3. mgr. 92. gr.,

RW_{Ass} = fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir undirliggjandi áhættuskuldbindingar, eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar, reiknaðar hlutfallslega,

RW_{SP} = fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga reiknaðar skv. 251. gr. eins og ekkert misræmi í líftíma væri til staðar,

T = líftími undirliggjandi áhættuskuldbindinga í árum talið,

t = binditími útlánavarnar í árum talið,

t* = 0.25

253. gr.

Lækkun fjárhæða áhættuveginna áhættuskuldbindinga

1. Ef verðbréfuð staða fær 1250% áhættuvog samkvæmt þessum þætti geta stofnanir dregið áhættuskuldbindingarvirði slíkrar stöðu frá almennu eigin fé þáttar 1 í samræmi við k-lið 1. mgr. 36. gr. í staðinn fyrir að taka stöðuna með í útreikning sinn á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga. Í þeim tilgangi má útreikningur á áhættuskuldbindingarvirðinu endurspegla hæfa fjármagnaða útlánavörn í samræmi við 249. gr.

2. Ef stofnun notar valkostinn sem er settur fram í 1. mgr. getur hún dregið frádregnu fjárhæðina frá í samræmi við k-lið 1. mgr. 36. gr. frá þeirri fjárhæð sem er tilgreind í 268. gr. sem hámark eiginfjárkröfu sem yrði reiknuð að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar.

2. undirþáttur

Stigskipting aðferða og sameiginlegar breytur

254. gr.

Stigskipting aðferða

1. Stofnanir skulu nota eina þeirra aðferða sem eru settar fram í 3. undirþætti til að reikna út fjárhæðir áhættuveginna skuldbindinga í samræmi við eftirfarandi stigskiptingu:

a) þegar skilyrðin sem eru sett fram í 258. gr. eru uppfyllt skal stofnun nota innramatsaðferðina fyrir verðbréfun í samræmi við 259. og 260. gr.,

b) þegar ekki er hægt að nota innramatsaðferðina fyrir verðbréfun skal stofnun nota staðalaðferðina fyrir verðbréfun í samræmi við 261. og 262. gr.,

c) þegar ekki er hægt að nota staðalaðferðina fyrir verðbréfun skal stofnun nota ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun í samræmi við 263. og 264. gr. fyrir stöður með lánshæfismat eða stöður sem hægt er að nota afleitt mat fyrir.

2. Að því er varðar stöður með lánshæfismat eða stöður sem hægt er að nota afleitt mat fyrir skal stofnun nota ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun í stað staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun í sérhverju eftirfarandi tilvika:

a) þegar beiting staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun myndi leiða til áhættuvogar sem er hærri en 25% að því er varðar stöður sem eru fullgildar sem stöður í STS-verðbréfun,

b) þegar beiting staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun myndi leiða til áhættuvogar sem er hærri en 25% eða beiting ytramatsaðferðarinnar fyrir verðbréfun myndi leiða til áhættuvogar sem er hærri en 75% fyrir stöður sem eru ekki fullgildar sem stöður í STS-verðbréfun,

c) að því er varðar verðbréfunarviðskipti sem eru tryggð með söfnum bílalána, bílakaupleigusamninga og tækjaleigusamninga.

3. Í tilvikum sem falla ekki undir 2. mgr. og þrátt fyrir b-lið 1. mgr. getur stofnun ákveðið að beita ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun í stað staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun á allar verðbréfaðar stöður sínar með lánshæfismat eða stöður sem hægt er að nota afleitt mat fyrir.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal stofnun tilkynna lögbæru yfirvaldi ákvörðun sína eigi síðar en 17. nóvember 2018.

Stofnunin skal tilkynna lögbæru yfirvaldi sínu allar síðari ákvarðanir um frekari breytingar á aðferðinni sem verður beitt gagnvart öllum verðbréfuðum stöðum hennar með lánshæfismat fyrir næsta 15. nóvember eftir að ákvörðunin var tekin.

Hafi lögbært yfirvald ekki hreyft andmælum fyrir 15. desember eftir lokafrestinn sem um getur í annarri eða þriðju undirgrein, eftir því sem við á, skal ákvörðunin sem stofnunin tilkynnti öðlast gildi 1. janúar næsta ár á eftir og skal gilda þar til síðar tilkynnt ákvörðun öðlast gildi. Stofnun skal ekki nota mismunandi aðferðir á sama ári.

4. Lögbær stjórnvöld geta, þrátt fyrir 1. mgr., bannað stofnunum, í hverju tilviki fyrir sig, að beita staðalaðferðinni fyrir verðbréfun þegar fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar sem leiðir af beitingu staðalaðferðarinnar fyrir verðbréfun samsvarar ekki áhættunni fyrir stofnunina eða fjármálastöðugleika, þ.m.t., en þó ekki eingöngu, greiðslufallsáhættu sem er innbyggð í áhættuskuldbindingarnar sem eru undirliggjandi í verðbréfuninni. Í tilviki áhættuskuldbindinga sem eru ekki fullgildar sem stöður í STS-verðbréfun þarf einkum að taka tillit til verðbréfana með mjög flókna og áhættusama þætti.

5. Stofnun getur, með fyrirvara um 1. mgr. þessarar greinar, beitt innramatsaðferðinni til að reikna fjárhæðir áhættu veginna áhættuskuldbindinga í tengslum við stöðu án lánshæfismats í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskipti með eignatryggð skammtímaskuldabréf í samræmi við 266. gr., að því tilskildu að skilyrðin sem eru sett fram í 265. gr. séu uppfyllt. Þegar stofnun hefur fengið leyfi til að beita innramatsaðferðinni í samræmi við 2. mgr. 265. gr. og sérstök staða í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskipti með eignatryggð skammtímaskuldabréf fellur undir gildissvið slíks leyfis skal stofnunin beita þeirri aðferð til að reikna fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar þeirrar stöðu.

6. Stofnanir skulu, að því er varðar stöðu í endurverðbréfun, beita staðalaðferðinni fyrir verðbréfun í samræmi við 261. gr., með þeim breytingum sem eru settar fram í 269. gr.

7. Í öllum öðrum tilvikum skulu verðbréfaðar stöður fá 1250% áhættuvog.

8. Lögbær yfirvöld skulu upplýsa Evrópsku bankaeftirlitsstofnunina um allar tilkynningar skv. 3. mgr. þessarar greinar. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal hafa eftirlit með áhrifum þessarar greinar á eiginfjárkröfur og eftirlitsvenjur í tengslum við 4. mgr. þessarar greinar og skal gefa framkvæmdastjórninni skýrslu árlega um niðurstöður sínar og gefa út viðmiðunarreglur í samræmi við 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

255. gr.

Ákvörðun á K_{IRB} og K_{SA}

1. Þegar stofnun beitir innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun skv. 3. undirþætti skal stofnunin reikna K_{IRB} í samræmi við 2. til 5. mgr.

2. Stofnanir skulu ákvarða K_{IRB} með því að margfalda fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga sem myndu vera reiknaðar skv. 3. kafla að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins þær hefðu ekki verið verðbréfaðar með 8% deilt í áhættuskuldbindingarvirði undirliggjandi áhættuskuldbindinga. K_{IRB} skal vera sett fram sem tugabrot á bilinu núll til einn.

3. Að því er varðar útreikning á K_{IRB} skulu fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga sem myndu vera reiknaðar skv. 3. kafla, að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar, taka til:

a) fjárhæðar vænts taps vegna allra undirliggjandi áhættuskuldbindinga verðbréfunarinnar, þ.m.t. undirliggjandi áhættuskuldbindingar í vanskilum, sem eru enn hluti af safninu í samræmi við 3. kafla og

b) fjárhæðar óvænts taps vegna allra undirliggjandi áhættuskuldbindinga, þ.m.t. undirliggjandi áhættuskuldbindingar í vanskilum í safninu í samræmi við 3. kafla.

4. Stofnanir geta reiknað K_{IRB} í tengslum við undirliggjandi áhættuskuldbindingar verðbréfunarinnar í samræmi við ákvæðin sem eru sett fram í 3. kafla að því er varðar útreikning á eiginfjárkröfum vegna keyptra viðskiptakrafna. Í þeim tilgangi skal farið með smásöluáhættuskuldbindingar sem keyptar smásöluviðskiptakröfur og heildsöluáhættu-skuldbindingar sem keyptar viðskiptakröfur fyrirtækja.

5. Stofnanir skulu reikna K_{IRB} sérstaklega fyrir þynningaráhættu í tengslum við undirliggjandi áhættuskuldbindingar verðbréfunar þar sem þynningaráhættan er veruleg fyrir slíkar áhættuskuldbindingar.

Þegar tap vegna þynningar og greiðslufallsáhættu er meðhöndlað saman í verðbréfuninni skulu stofnanir sameina viðkomandi K_{IRB} vegna þynningar og greiðslufallsáhættu í eitt K_{IRB} að því er varðar 3. undirþátt. Ef fyrir hendi er sameiginlegur varasjóður eða yfirveðtrygging til að standa straum af tapi af annaðhvort útlánaáhættu eða þynningaráhættu má líta á það sem vísbendingu um að þessar gerðir áhættu séu meðhöndlaðar saman.

Þegar þynningaráhætta og greiðslufallsáhætta er meðhöndluð saman í verðbréfuninni skulu stofnanir breyta meðferðinni sem er sett fram í annarri undirgrein til að sameina viðkomandi K_{IRB} vegna þynningar og greiðslufallsáhættu á varfærinn hátt.

6. Þegar stofnun beitir staðalaðferðinni fyrir verðbréfun skv. 3. undirþætti skal hún reikna K_{SA} með því að margfalda fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga sem myndu vera reiknaðar skv. 2. kafla að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar með 8% deilt í virði undirliggjandi áhættuskuldbindinga. K_{SA} skal sett fram sem tugabrot á bilinu núll til einn.

Að því er varðar þessa málsgrein skulu stofnanir reikna áhættuskuldbindingarvirði undirliggjandi áhættuskuldbindinga án þess að skuldajafna neinar sértækar leiðréttingar á greiðslufallsáhættu og viðbótarvirðisbreytingar í samræmi við 34. og 110. gr. og aðrar lækkanir á eiginfjárgrunni.

7. Að því er varðar 1. til 6. mgr., þegar uppbygging verðbréfunar felur í sér notkun sérstaks verðbréfunaraðila, skal meðhöndla allar áhættuskuldbindingar sérstaka verðbréfunaraðilans, sem tengjast verðbréfuninni, sem undirliggjandi áhættuskuldbindingar. Með fyrirvara um það sem á undan fer getur stofnun útilokað áhættuskuldbindingar sérstaks verðbréfunaraðila frá safni undirliggjandi áhættuskuldbindinga að því er varðar útreikning á K_{IRB} eða K_{SA} ef áhættan af áhættuskuldbindingum sérstaka verðbréfunaraðilans er óveruleg eða ef hún hefur ekki áhrif á verðbréfaða stöðu stofnunarinnar.

Ef um er að ræða fjármagnaðar tilbúnar verðbréfanir skal taka hvers kyns verulegan ágóða af útgáfu lánshæfistengdra skuldabréfa eða annarra fjármagnaðra skuldbindinga sérstaka verðbréfunaraðilans, sem gegna hlutverki veðtryggingar fyrir endurgreiðslu verðbréfuðu staðnanna, með í útreikning á K_{IRB} eða K_{SA} ef greiðslufallsáhætta tryggingarinnar fellur undir úthlutun tapsins milli áhættulaga.

8. Að því er varðar þriðju undirgrein 5. mgr. þessarar greinar skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin gefa út viðmiðunarreglur í samræmi við 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010 um viðeigandi aðferðir til að sameina K_{IRB} vegna þynningar- og greiðslufallsáhættu þegar þessar tegundir áhættu eru ekki meðhöndlaðar saman í verðbréfun.

9. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum sem tilgreina nánar skilyrðin sem gera stofnunum kleift að reikna K_{IRB} fyrir söfn undirliggjandi áhættuskuldbindinga í samræmi við 4. mgr., einkum að því er varðar:

a) innri útlánastefnu og líkön til að reikna K_{IRB} fyrir verðbréfanir,

b) notkun mismunandi áhættuþátta sem tengjast safni undirliggjandi áhættuskuldbindinga og, ef nægileg, nákvæm eða áreiðanleg gögn um það safn eru ekki fyrir hendi, óbeinna gagna til að meta líkur á vanefndum og tap að gefnum vanefndum og

c) kröfur um áreiðanleikakönnun til að vakta aðgerðir og stefnu seljenda viðskiptakrafna eða annarra upphafsaðila.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja þessi drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum fyrir framkvæmdastjórnina eigi síðar en 18. janúar 2019.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að bæta við þessa reglugerð með því samþykkja tæknilega eftirlitsstaðla, sem um getur í annarri undirgrein þessarar málsgreinar, í samræmi við 10.–14. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

256. gr.

Ákvörðun tengipunktar (A) og aftengipunktar (D)

1. Að því er varðar 3. undirþátt skulu stofnanir fastsetja tengipunktinn (A) við þau viðmiðunarmörk þar sem tap innan safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga myndi fyrst vera úthlutað viðeigandi verðbréfaðri stöðu.

Tengipunkturinn (A) skal settur fram sem tugabrotsgildi á bilinu núll til einn og skal vera jafn því sem stærra er, núlli eða hlutfalli milli eftirstöðva safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga í verðbréfuninni, að frádregnum eftirstöðvum allra áhættulaga sem eru rétthærri eða jafn rétthá því áhættulagi sem inniheldur viðeigandi verðbréfaða stöðu, þ.m.t. sjálf áhættuskuldbindingin, og eftirstöðvar allra undirliggjandi áhættuskuldbindinga í verðbréfuninni.

2. Að því er varðar 3. undirþátt skulu stofnanir fastsetja aftengipunktinn (D) við þau viðmiðunarmörk þar sem tap innan safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga myndi leiða til algers taps á höfuðstól fyrir áhættulagið sem inniheldur viðeigandi verðbréfaða stöðu.

Aftengipunkturinn (D) skal settur fram sem tugabrotsgildi á bilinu núll til einn og skal vera jafn því sem hærra er, núlli eða hlutfalli milli eftirstöðva safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga í verðbréfuninni, að frádregnum eftirstöðvum allra áhættulaga sem eru rétthærri en það áhættulag sem inniheldur viðeigandi verðbréfaða stöðu, og eftirstöðvum allra undirliggjandi áhættuskuldbindinga í verðbréfuninni.

3. Að því er varðar 1. og 2. mgr. skulu stofnanir meðhöndla yfirveðtryggingu og fjármagnaða varasjóði sem áhættulög og eignirnar sem samanstanda af slíkum varasjóðum sem undirliggjandi áhættuskuldbindingar.

4. Að því er varðar 1. og 2. mgr. skulu stofnanir virða að vettugi ófjármagnaða varasjóði og eignir sem bæta ekki lánshæfi, svo sem þá sem aðeins veita lausafjárstuðning, gjaldmiðla- eða vaxtaskiptasamninga og tryggingareikninga í reiðufé sem tengjast þessum stöðum í verðbréfuninni. Að því er varðar fjármagnaða varasjóði og eignir sem bæta lánshæfi skal stofnunin aðeins meðhöndla sem verðbréfaðar stöður þá hluta þessara reikninga eða eigna sem draga úr tapi.

5. Þegar tvær eða fleiri stöður í sömu viðskiptum hafa mismunandi líftíma en deila sömu hlutfallsskiptingu taps skal útreikningur á tengipunktum (A) og aftengipunktum (D) byggja á samanlögðum eftirstöðvum þessara staðna og tengipunktarnir (A) og aftengipunktarnir (D) sem af því leiða skulu vera þeir sömu.

257. gr.

Ákvörðun um líftíma áhættulags (M_T)

1. Að því er varðar 3. undirþátt og með fyrirvara um 2. mgr. geta stofnanir metið líftíma áhættulags (M_T) sem annaðhvort:

a) veginn meðallíftíma samningsbundinna greiðslna á gjalddaga samkvæmt áhættulaginu í samræmi við eftirfarandi formúlu:

$$\sum_t t \cdot CF_t / \sum_t CF_t,$$

þar sem CF_t táknar allar samningsbundnar greiðslur (höfuðstóll, vextir og þóknanir) sem lántaka ber að greiða á tímabili t, eða

b) endanlegur lagalegur líftími áhættulagsins í samræmi við eftirfarandi formúlu:

$$M_T = 1 + (M_L - 1) * 80\,\%,$$

þar sem M_L er endanlegur lagalegur líftími áhættulagsins.

2. Að því er varðar 1. mgr. skal ákvörðun um líftíma áhættulags (M_T) í öllum tilvikum falla undir eins árs lágmark og fimm ára hámark.

3. Þegar stofnun getur staðið frammi fyrir hugsanlegu tapi vegna undirliggjandi áhættuskuldbindinga af völdum samnings skal stofnunin ákvarða líftíma verðbréfuðu stöðunnar með því að taka tillit til líftíma samningsins ásamt lengsta líftíma slíkra undirliggjandi áhættuskuldbindinga. Að því er varðar hlaupandi áhættuskuldbindingar skal lengsti eftirstöðvatími áhættuskuldbindingarinnar, sem er mögulegur samkvæmt samningi og sem kynni að vera bætt við á veltitímabilinu, gilda.

4. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal hafa eftirlit með starfsvenjum á þessu sviði, með sérstöku tilliti til beitingar a-liðar 1. mgr. þessarar greinar, og skal, í samræmi við 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010, gefa út viðmiðunarreglur fyrir 31. desember 2019.

3. undirþáttur

Aðferðir til að reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga

258. gr.

Skilyrði fyrir notkun innramatsaðferðarinnar (SEC-IRBA)

1. Stofnanir skulu nota innramatsaðferðina fyrir verðbréfun til að reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í tengslum við verðbréfaða stöðu þar sem eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

a) staðan sé tryggð með innramatssafni eða blönduðu safni, að því tilskildu, í síðara tilvikinu, að stofnunin geti reiknað K_{IRB} í samræmi við 3. undirþátt fyrir að lágmarki 95% af fjárhæð undirliggjandi áhættuskuldbindingar,

b) nægilegar upplýsingar séu tiltækar í tengslum við undirliggjandi áhættuskuldbindingar verðbréfunarinnar til að stofnunin geti reiknað K_{IRB}, og

c) stofnunin hafi ekki verið útilokuð frá því að nota innramatsaðferðina fyrir verðbréfun í tengslum við tilgreinda verðbréfaða stöðu í samræmi við 2. mgr.

2. Lögbær yfirvöld geta, í hverju tilviki fyrir sig, útilokað notkun innramatsaðferðarinnar fyrir verðbréfun þegar verðbréfanir fela í sér mjög flókna eða áhættusama þætti. Í því skyni má líta á eftirfarandi sem mjög flókna eða áhættusama þætti:

a) bætt lánshæfi sem getur rýrnað af öðrum ástæðum en tapi á eignasafni,

b) söfn undirliggjandi áhættuskuldbindinga með mikla innri fylgni af völdum samþjöppunar áhættuskuldbindinga vegna eins geira eða landsvæðis,

c) viðskipti þar sem endurgreiðsla verðbréfaðra staðna veltur mjög á áhættuþáttum sem endurspeglast ekki í K_{IRB}, eða

d) mjög flókna úthlutun taps milli áhættulaga.

259. gr.

Útreikningur á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun

1. Samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun skal reikna fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar fyrir verðbréfaða stöðu með því að margfalda áhættuskuldbindingavirði stöðunnar sem er reiknuð í samræmi við 248. gr. með gildandi áhættuvog sem er ákvörðuð sem hér segir, í öllum tilvikum sem falla undir 15% neðri mörk:

$RW = 1\,250\%$	þegar $D \leq K_{IRB}$
$RW = 12{,}5 \cdot K_{SSFA(KIRB)}$	þegar $A \geq K_{IRB}$
$RW = \left[\left(\frac{K_{IRB} - A}{D - A}\right) \cdot 12.5\right] + \left[\left(\frac{D - K_{IRB}}{D - A}\right) \cdot 12.5 \cdot K_{SSFA(K_{IRB})}\right]$	þegar $A < K_{IRB} < D$

þar sem:

K_{IRB} er eiginfjárkrafa safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga eins og skilgreint er í 255. gr.

D er aftengipunktur eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.

A er tengipunktur eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.

$$K_{SSFA(K_{IRB})} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

þar sem:

$a = -(1/(p * K_{IRB}))$

$u = D - K_{IRB}$

$l = \max(A - K_{IRB}; 0)$

þar sem:

$$p = \max[0{,}3;\ (A + B^{*}(1/N) + C^{*}K_{IRB} + D^{*}LGD + E^{*}M_{T})]$$

þar sem:

N er virkur fjöldi áhættuskuldbindinga í safni undirliggjandi áhættuskuldbindinga, reiknaður í samræmi við 4. mgr.,

LGD er áhættuskuldbindingavegið meðaltap að gefnum vanefndum safns undirliggjandi áhættuskuldbindinga, reiknað í samræmi við 5. mgr.,

M_T er líftími áhættulagsins eins og ákvarðað er í samræmi við 257. gr.

Breyturnar A, B, C, D og E skulu ákvarðaðar samkvæmt eftirfarandi uppflettitöflu:

		A	B	C	D	E
Heildsölu-	Rétthærri, sundurgreinanlegt (N ≥ 25)	0	3.56	-1.85	0.55	0.07
	Rétthærri, ekki sundurgreinanlegt (N < 25)	0.11	2.61	-2.91	0.68	0.07
	Ekki rétthærri, sundurgreinanlegt (N ≥ 25)	0.16	2.87	-1.03	0.21	0.07
	Ekki rétthærri, ekki sundurgreinanlegt (N < 25)	0.22	2.35	-2.46	0.48	0.07
Smásala	Rétthærri	0	0	-7.48	0.71	0.24
	Ekki rétthærri	0	0	-5.78	0.55	0.27

2. Ef undirliggjandi innramatssafn hefur að geyma bæði smásöluáhættuskuldbindingar og heildsöluáhættuskuldbindingar skal skipta safninu í eitt smásöluundirsafn og eitt heildsöluundirsafn og fyrir hvert undirsafn skal meta sérstaka p-breytu (og samsvarandi ílagsþætti N, K_{IRB} og LGD). Því næst skal reikna vegið meðaltal p-breytu hvers undirsafns á grundvelli p-breytna hvers undirsafns og nafnstærð áhættuskuldbindinga í hverju undirsafni.

3. Þegar stofnun beitir innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun á blandað safn skal útreikningur á p-breytunni byggjast á undirliggjandi áhættuskuldbindingum sem falla aðeins undir innramatsaðferðina. Í því skyni skal líta fram hjá undirliggjandi áhættuskuldbindingum sem falla undir staðalaðferðina.

4. Virkur fjöldi áhættuskuldbindinga (N) skal reiknaður sem hér segir:

$$N = \frac{\left(\sum_i EAD_i\right)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

þar sem EAD_i táknar áhættuskuldbindingarvirðið sem tengist i-undu áhættuskuldbindingu í safninu.

Mörgum áhættuskuldbindingum vegna sama loforðsgjafa skal steypt saman og meðhöndla sem eina áhættuskuldbindingu.

5. Áhættuskuldbindingavegið meðaltap að gefnum vanefndum (LGD), skal reiknað sem hér segir:

$$LGD = \frac{\sum_i \ LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i \ EAD_i}$$

þar LGD_i táknar meðaltap að gefnum vanefndum sem tengist öllum áhættuskuldbindingum vegna i-unda loforðsgjafa.

Þegar útlána- og þynningaráhættu vegna keyptra viðskiptakrafna er stjórnað saman í verðbréfun skal ílag LGD vera vegið meðaltal taps að gefnum vanefndum að því er varðar greiðslufallsáhættu og 100% tap að gefnum vanefndum vegna þynningaráhættu. Vægið skal vera sjálfstæðar eiginfjárkröfur í tengslum við innramatsaðferðina vegna greiðslufallsáhættu og þynningaráhættu. Í þessum tilgangi má líta svo á að einn varasjóður eða yfirveðtrygging sem er til staðar til að standa straum af tapi af annaðhvort útlána- eða þynningaráhættu sé vísbending um að þessum tegundum áhættu sé stjórnað saman.

6. Þegar hlutdeild stærstu undirliggjandi áhættuskuldbindingarinnar í safninu (C_1) er ekki meiri en 3% geta stofnanir notað eftirfarandi einfaldaða aðferð til að reikna N og áhættuskuldbindingavegið meðaltap að gefnum vanefndum:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1}\right) \cdot \max\{1 - \ m \cdot C_1, 0\}\right)^{-1}$$

LGD = 0,50

þar sem

C_m táknar hlutdeild safnsins sem samsvarar fjárhæð stærstu m-áhættuskuldbindinganna og

m er ákvarðað af viðeigandi stofnun.

Ef aðeins C_1 er tiltæk og þessi fjárhæð er ekki meiri en 0,03 getur stofnunin fastsett tap að gefnum vanefndum sem 0,50 og N sem 1/ C_1.

7. Þegar staðan er tryggð með blönduðu safni og stofnunin getur reiknað K_{IRB} fyrir að minnsta kosti 95% af fjárhæðum undirliggjandi áhættuskuldbindinga í samræmi við a-lið 1. mgr. 258. gr. skal stofnunin reikna eiginfjárkröfuna fyrir safn undirliggjandi áhættuskuldbindinga sem:

$$d \cdot K_{IRB} + (1 - \ d) \cdot K_{SA},$$

þar sem

d er hlutdeild af fjárhæð áhættuskuldbindingar undirliggjandi áhættuskuldbindinga þar sem stofnunin getur reiknað K_{IRB} í tengslum við fjárhæð áhættuskuldbindingar fyrir allar undirliggjandi áhættuskuldbindingar.

8. Þegar stofnun hefur verðbréfaða stöðu í formi afleiðu til að verjast markaðsáhættu, þ.m.t. vaxta- og gjald miðlaáhættu, getur stofnunin úthlutað þeirri afleiðu afleiddri áhættuvog sem er jöfn áhættuvog viðmiðunarstöðunnar sem er reiknuð í samræmi við þessa grein.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal viðmiðunarstaðan vera sú staða sem er á allan hátt jafngild afleiðunni eða, ef ekki er um slíka jafngilda stöðu að ræða, stöðunni sem er víkjandi gagnvart afleiðunni.

260. gr.

Meðhöndlun STS-verðbréfana samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun

Áhættuvog stöðu í STS-verðbréfun skal, samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun, reiknuð í samræmi við 259. gr., með fyrirvara um eftirfarandi breytingar:

neðri mörk áhættuvogar fyrir verðbréfaðar forgangsstöður = 10%

$$p = \max\left[0{,}3;\ 0{,}5 \cdot (A + \ B \cdot (1/N) + \ C \cdot K_{IRB} + \ D \cdot LGD + \ E \cdot M_T)\right]$$

261. gr.

Útreikningur á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga samkvæmt staðalaðferðinni

1. Áhættuvegin fjárhæð áhættuskuldbindingar vegna stöðu í verðbréfun skal, samkvæmt staðalaðferðinni fyrir verðbréfun, reiknuð með því að margfalda áhættuskuldbindingarvirði stöðunnar eins og það er reiknað í samræmi við 248. gr. með gildandi áhættuvog sem er ákvörðuð sem hér segir, sem falla í öllum tilvikum undir 15% neðri mörk:

RW = 1 250% þegar $D \leq K_A$

RW = 12,5 · $K_{SSFA(KA)}$ þegar $A \geq K_A$

$$RW = \left[\left(\frac{K_A - A}{D - A}\right) \cdot 12.5\right] + \left[\left(\frac{D - K_A}{D - A}\right) \cdot 12.5 \cdot K_{SSFA(K_A)}\right]$$ þegar $A < K_A < D$

þar sem:

D er aftengipunkturinn eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.,

A er tengipunkturinn eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.,

K_A er breyta sem reiknuð er í samræmi við 2. mgr.,

$$K_{SSFA(K_A)} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

þar sem:

$a = -(1/(p \cdot K_A))$

$u = D - K_A$

$l = \max(A - K_A; 0)$

p = 1 vegna verðbréfaðrar áhættuskuldbindingar sem er ekki endurverðbréfuð áhættuskuldbinding

2. Að því er varðar 1. mgr. skal reikna K_A sem hér segir:

$$K_A = (1 - W) \cdot K_{SA} + W \cdot 0.5$$

þar sem:

K_{SA} er eiginfjárkrafa undirliggjandi safns eins og skilgreint er í 255. gr.,

W = hlutfall milli:

a) summu nafnverðs undirliggjandi áhættuskuldbindinga í vanskilum og

b) summu nafnverðs allra undirliggjandi áhættuskuldbindinga.

Í þessum tilgangi merkir áhættuskuldbinding í vanskilum undirliggjandi áhættuskuldbindingu sem er annaðhvort: i. komin í meira en 90 daga vanskil, ii. sætir gjaldþrota- eða ógjaldfærnimeðferð, iii. sætir yfirtöku á veði eða svipaðri meðferð eða iv. í vanskilum í samræmi við skjöl um verðbréfunina.

Þegar stofnun hefur ekki vitneskju um vanskilastöðu fyrir 5% eða minna af undirliggjandi áhættuskuldbindingum í safninu getur stofnunin notað staðalaðferðina fyrir verðbréfun með fyrirvara um eftirfarandi breytingu á útreikningi á K_A:

$$K_A = \left(\frac{EAD_{\text{Subpool 1 where W known}}}{EAD\ Total} \times K_A^{\text{Subpool 1 where W known}}\right) + \frac{EAD_{\text{Subpool 2 where W unknown}}}{EAD\ Total}$$

Þegar stofnun hefur ekki vitneskju um vanskilastöðu fyrir meira en 5% af undirliggjandi áhættuskuldbindingum í safninu verður staðan í verðbréfuninni að fá 1250% áhættuvog.

3. Þegar stofnun hefur verðbréfaða stöðu í formi afleiðu til að verjast markaðsáhættu, þ.m.t. vaxta- og gjaldmiðla-áhættu, getur stofnunin úthlutað þeirri afleiðu afleiddri áhættuvog sem er jöfn áhættuvog viðmiðunarstöðunnar sem er reiknuð í samræmi við þessa grein.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal viðmiðunarstaðan vera sú staða sem er á allan hátt jafngild afleiðunni eða, ef ekki eru um slíka jafngilda stöðu að ræða, stöðunni sem er víkjandi gagnvart afleiðunni.

262. gr.

Meðhöndlun STS-verðbréfana samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun

Áhættuvog stöðu í STS-verðbréfun skal, samkvæmt innramatsaðferðinni fyrir verðbréfun, reiknuð í samræmi við 261. gr., með fyrirvara um eftirfarandi breytingar:

neðri mörk áhættuvogar fyrir verðbréfaðar forgangsstöður = 10%

p = 0,5

263. gr.

Útreikningur á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga samkvæmt ytramatsaðferð fyrir verðbréfun

1. Fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar skal, samkvæmt ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun, reiknuð með því að margfalda áhættuskuldbindingarvirði stöðunnar eins og hún er reiknuð út í samræmi við 248. gr. með viðeigandi áhættuvog í samræmi við þessa grein.

2. Að því er varðar áhættuskuldbindingar með skammtíma lánshæfismat eða þegar ályktа má um mat, sem byggist á skammtíma lánshæfismati, í samræmi við 7. mgr., skal eftirfarandi áhættuvog gilda:

Tafla 1

Lánshæfisþrep	1	2	3	Allt annað mat
Áhættuvog	15%	50%	100%	1 250%

3. Að því er varðar áhættuskuldbindingar með langtímalánshæfismat eða þegar ályktа má um mat, sem byggist á langtímalánshæfismati, í samræmi við 7. mgr. þessarar greinar skal áhættuvogin sem er sett fram í töflu 2 gilda, leiðrétt eftir því sem við á fyrir líftíma áhættulags (M_T) í samræmi við 257. gr. og 4. mgr. þessarar greinar og fyrir þykkt áhættulags fyrir áhættulög sem eru ekki í forgangi í samræmi við 5. mgr. þessarar greinar:

Tafla 2

Lánshæfisþrep	Efra áhættulag		Áhættulag sem er ekki efra áhættulag (þunnt)	
	Líftími áhættulags (M_T)		Líftími áhættulags (M_T)	
	1 ár	5 ár	1 ár	5 ár
1	15%	20%	15%	70%
2	15%	30%	15%	90%
3	25%	40%	30%	120%
4	30%	45%	40%	140%
5	40%	50%	60%	160%
6	50%	65%	80%	180%
7	60%	70%	120%	210%
8	75%	90%	170%	260%
9	90%	105%	220%	310%
10	120%	140%	330%	420%
11	140%	160%	470%	580%

Lánshæfisþrep	Efra áhættulag		Áhættulag sem er ekki efra áhættulag (þunnt)	
	Líftími áhættulags (M_T)		Líftími áhættulags (M_T)	
	1 ár	5 ár	1 ár	5 ár
12	160%	180%	620%	760%
13	200%	225%	750%	860%
14	250%	280%	900%	950%
15	310%	340%	1 050%	1 050%
16	380%	420%	1 130%	1 130%
17	460%	505%	1 250%	1 250%
Allt annað	1 250%	1 250%	1 250%	1 250%

4. Stofnanir skulu, til að ákvarða áhættuvog fyrir áhættulög með líftíma milli 1 árs og 5 ára, nota línulegan innreikning milli áhættuvogar með1 árs líftíma annars vegar og 5 ára líftíma hins vegar í samræmi við töflu 2.

5. Til að taka tillit til þykktar áhættulags skulu stofnanir reikna áhættuvog fyrir áhættulög, sem eru ekki efri áhættulög, sem hér segir:

$$\text{RW} = [\text{RW after adjusting for maturity according to paragraph 4}] \cdot [1 - \min(\text{T};\ 50\ \%)]$$

þar sem

T = þykkt áhættulags mælt sem D – A

þar sem

D er aftengipunktur eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.

A er tengipunktur eins og ákvarðað er í samræmi við 256. gr.

6. Áhættuvogir fyrir áhættulög sem eru ekki efri áhættulög sem leiða af 3., 4. og 5. mgr. skulu falla undir 15% neðri mörk. Þá skal áhættuvogin, sem af þessu leiðir, ekki vera lægri en sú áhættuvog sem samsvarar áætluðu, efra áhættulagi í sömu verðbréfun með sama lánshæfismat og líftíma.

7. Stofnanir skulu, að því er varðar notkun afleiddra mata, úthluta stöðu án lánshæfismats afleiddu mati sem er jafngilt lánshæfismati viðmiðunarstöðu með lánshæfismat sem uppfyllir öll eftirfarandi skilyrði:

a) viðmiðunarstaðan er á allan hátt metin jafn rétthá ómetnu verðbréfuðu stöðunni eða, ef ekki er um að ræða jafn réttháa stöðu, er viðmiðunarstaðan víkjandi gagnvart ómetnu stöðunni,

b) viðmiðunarstaðan nýtur ekki góðs af neins konar tryggingum þriðja aðila eða öðru endurbættu lánshæfi sem er ekki aðgengilegt ómetnu stöðunni,

c) líftími viðmiðunarstöðunnar skal vera jafn og eða lengri en binditími umræddrar stöðu án lánshæfismats,

d) öll afleidd möt skulu stöðugt uppfærð til þess að endurspegla allar breytingar á lánshæfismati viðmiðunarstöðunnar.

8. Þegar stofnun hefur verðbréfaða stöðu í formi afleiðu til að verjast markaðsáhættu, þ.m.t. vaxta- og gjaldmiðla-áhættu, getur stofnunin úthlutað þeirri afleiðu afleiddri áhættuvog sem er jöfn áhættuvog viðmiðunarstöðunnar sem er reiknuð í samræmi við þessa grein.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal viðmiðunarstaðan vera sú staða sem er á allan hátt jafngild afleiðunni eða, ef ekki er um slíka jafngilda stöðu að ræða, stöðunni sem er víkjandi gagnvart afleiðunni.

264. gr.

Meðhöndlun STS-verðbréfana samkvæmt ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun

1. Áhættuvog fyrir stöðu í STS-verðbréfun skal, samkvæmt ytramatsaðferðinni fyrir verðbréfun, reiknuð út í samræmi við 263. gr., með fyrirvara um breytingar sem mælt er fyrir um í þessari grein.

2. Að því er varðar áhættuskuldbindingar með skammtíma lánshæfismat eða þegar ályktað má um mat sem byggist á skammtíma lánshæfismati, í samræmi við 7. mgr. 263. gr., skal eftirfarandi áhættuvog gilda:

Tafla 3

Lánshæfisþrep	1	2	3	Allt annað mat
Áhættuvog	10%	30%	60%	1 250%

3. Að því er varðar áhættuskuldbindingar með langtíma lánshæfismat eða þegar ályktað má um mat, sem byggist á langtímalánshæfismati, í samræmi við 7. mgr. 263. gr., skal ákvarða áhættuvog í samræmi við töflu 4, leiðrétta fyrir líftíma áhættulags (M_T) í samræmi við 257. gr. og 4. mgr. 263. gr. og fyrir þykkt áhættulags fyrir áhættulög, sem eru ekki efri áhættulög, í samræmi við 5. mgr. 263. gr.:

Tafla 4

Lánshæfisþrep	Efra áhættulag		Áhættulag sem er ekki efra áhættulag (þunnt)	
	Líftími áhættulags (M_T)		Líftími áhættulags (M_T)	
	1 ár	5 ár	1 ár	5 ár
1	10%	10%	15%	40%
2	10%	15%	15%	55%
3	15%	20%	15%	70%
4	15%	25%	25%	80%
5	20%	30%	35%	95%
6	30%	40%	60%	135%
7	35%	40%	95%	170%
8	45%	55%	150%	225%
9	55%	65%	180%	255%
10	70%	85%	270%	345%
11	120%	135%	405%	500%
12	135%	155%	535%	655%
13	170%	195%	645%	740%
14	225%	250%	810%	855%
15	280%	305%	945%	945%
16	340%	380%	1 015%	1 015%
17	415%	455%	1 250%	1 250%
Allt annað	1 250%	1 250%	1 250%	1 250%

265. gr.

Gildissvið og rekstrarlegar kröfur fyrir innramatsaðferðina

1. Stofnanir geta reiknað fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir stöður án lánshæfismats í áætlunum um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskiptum með eignatryggð skammtímaskuldabréf samkvæmt innramatsaðferðinni í samræmi við 266. gr. þegar skilyrðin sem eru sett fram í 2. mgr. eru uppfyllt.

Þegar stofnun hefur fengið leyfi til að beita innramatsaðferðinni í samræmi við 2. mgr. þessarar greinar og sérstök staða í áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskiptum með eignatryggð skammtímaskuldabréf fellur undir gildissvið slíks leyfis skal stofnunin beita þeirri aðferð til að reikna fjárhæð áhættuveginnar áhættuskuldbindingar þeirrar stöðu.

2. Lögbær yfirvöld skulu veita stofnunum leyfi til að beita innramatsaðferðinni innan skýrt skilgreinds gildissviðs þegar öll eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

a) allar stöður í því viðskiptabréfi sem gefið er út samkvæmt áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf séu stöður með lánshæfismat,

b) innra mat á lánshæfi stöðunnar endurspegli opinberlega aðgengilega aðferðafræði eins eða fleiri viðurkenndra utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækja vegna mats á verðbréfuðum stöðum sem eru tryggðar með undirliggjandi áhættuskuldbindingum eins og þeim sem eru verðbréfaðar,

c) viðskiptabréfið sem er gefið út samkvæmt áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf sé aðallega gefið út til fjárfesta sem eru þriðju aðilar,

d) innra matsferli stofnunarinnar sé a.m.k. jafn varfærnislegt og opinberlega aðgengilegt mat á þeim utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækjum sem hafa veitt ytra mat á viðskiptabréfinu sem var gefið út samkvæmt áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf, einkum að því er varðar álagsþætti og aðra megindlega þætti,

e) aðferðafræði stofnunarinnar við innra mat taki tillit til allra viðeigandi, aðgengilegra matsaðferða utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækja sem meta viðskiptabréf áætlunarinnar um eignatryggð skammtímaskuldabréf og feli í sér matsþrep sem samsvara lánshæfismati utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækja. Stofnunin skal skjalfesta í innri skrám sínum skýringu þar sem lýst er hvernig kröfurnar, sem eru settar fram í þessum lið, hafi verið uppfylltar og skal hún uppfæra slíka yfirlýsingu reglulega,

f) stofnunin noti innramatsaðferðina vegna innri áhættustýringar, þ.m.t. við ákvarðanatöku, upplýsingar fyrir stjórnendur og ráðstöfun innri fjár,

g) innri eða ytri endurskoðendur, utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki, eða útlánaeftirlit eða áhættustýring stofnunar endurskoði reglulega ferla innra mats og gæði innra mats á lánshæfi áhættuskuldbindinga stofnunarinnar vegna eignatryggðu áætlunarinnar um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskipta með eignatryggð skammtímaskuldabréf,

h) stofnunin fylgist með frammistöðu innra mats yfir tímabil til þess að meta frammistöðu aðferðafræði við innra mat og gera viðeigandi breytingar á aðferðafræðinni, ef þörf krefur, ef afkoma áhættuskuldbindinga er reglubundið frábrugðin því sem innra mat gefur til kynna,

i) áætlunin um eignatryggð skammtímaskuldabréf feli í sér kröfur um útlánareglur og stýringu skulda í formi viðmiðunarreglna fyrir stjórnanda áætlunarinnar um a.m.k.:

   i. hæfisviðmið eignarinnar, með fyrirvara um j-lið,

   ii. gerðir og peningalegt virði áhættuskuldbindinga sem stafa af veitingu lausafjárfyrirgreiðslu og endurbættu lánshæfi,

   iii. dreifingu taps milli verðbréfaðra staðna í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða viðskiptunum með eignatryggð skammtímaskuldabréf,

   iv. lagalega og fjárhagslega einangrun yfirfærðra eigna frá aðilanum sem selur eignirnar,

j) hæfisviðmið eignarinnar í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf kveði a.m.k. á um:

   i. útilokun á kaupum á eignum sem eru komnar langt fram yfir gjalddaga eða eru í vanskilum,

   ii. takmörkun á of mikilli samþjöppun eigna að því er varðar einstaka loforðsgjafa eða landfræðilega staðsetningu og

   iii. takmörkun á líftíma eigna sem eru keyptar,

k) greining á greiðslufallsáhættu og viðskiptasviði seljanda eignarinnar sé gerð og feli a.m.k. í sér mat á eftirfarandi þáttum sem varða seljandann:

   i. fyrri og væntri fjárhagslegri afkomu,

ii. núverandi markaðsstöðu og væntri samkeppnishæfni,

iii. vogun, sjóðstreymi, vaxtaþekju og lánshæfismati og

iv. útlánareglum, þjónustugetu og innheimtuferli,

l) áætlunin um eignatryggð skammtímaskuldabréf hafi innheimtustefnu og ferla þar sem rekstrargeta og lánshæfi umsýslustofnunar eru tekin til greina og feli í sér þætti sem draga úr afkomutengdri áhættu seljanda og umsýslustofnunar. Að því er varðar þennan lið er hægt að draga úr afkomutengdri áhættu með virkjandi þáttum sem byggjast á fyrirliggjandi lánshæfi seljanda eða umsýslustofnunar til að koma í veg fyrir samblöndun sjóða, komi til vanskila seljanda eða umsýslustofnunar,

m) heildarmat á tapi á eignasafni sem hægt er að kaupa samkvæmt áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf taki til greina alla mögulega áhættuþætti, svo sem greiðslufalls- og þynningaráhættu,

n) þegar umfang endurbóta á lánshæfi af hálfu seljanda byggist aðeins á útlánatengdu tapi og þynningaráhætta er veruleg vegna tiltekins eignasafns, hafi áætlunin um eignatryggð skammtímaskuldabréf að geyma sérstakan varasjóð vegna þynningaráhættu,

o) umfang nauðsynlegs stigs endurbóta í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf sé reiknað að teknu tilliti til eldri gagna til nokkurra ára, þ.m.t. tap, vanskil, þynningu og veltuhraða viðskiptakrafna,

p) áætlun um eignatryggð skammtímaskuldabréf hafi að geyma uppbyggingarþætti við kaup á áhættuskuldbindingum til þess að milda hugsanlega rýrnun lánshæfis undirliggjandi verðbréfasafns. Slíkir þættir geta falið sér þætti sem virkja sérstaka innlausn fyrir safn áhættuskuldbindinga,

q) stofnunin meti einkenni undirliggjandi eignasafns, svo sem vegið meðaltal lánshæfiseinkunnar og tilgreini alla samþjöppun hjá einstökum loforðsgjafa eða landsvæði og sundurgreinanleika eignasafnsins.

3. Þegar innri endurskoðun, útlánaeftirlit eða áhættustýring stofnunarinnar framkvæma endurskoðunina sem kveðið er á um í g-lið 2. mgr. skulu þær deildir vera sjálfstæðar gagnvart innri starfssviðum stofnunarinnar sem sjá um áætlunina um eignatryggð skammtímaskuldabréf og tengsl við viðskiptavini.

4. Stofnanir sem hafa fengið leyfi til að beita innramatsaðferðinni skulu ekki hverfa aftur til annarra aðferða að því er varðar stöður sem falla undir gildissvið innramatsaðferðarinnar nema hvort tveggja eftirfarandi skilyrða séu uppfyllt:

a) stofnunin hafi sýnt lögbæru yfirvaldi með fullnægjandi hætti fram á að stofnunin hafi gilda ástæðu til þess að gera það,

b) stofnunin hafi fengið heimild frá lögbæru yfirvaldi fyrir fram.

266. gr.

Útreikningur á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga samkvæmt innramatsaðferðinni

1. Stofnunin skal, samkvæmt innramatsaðferðinni, úthluta stöðu án lánshæfismats í áætluninni um eignatryggð skammtímaskuldabréf eða í viðskiptunum með eignatryggð skammtímaskuldabréf til eins matsþrepanna sem mælt er fyrir um í e-lið 2. mgr. 265. gr. á grundvelli eigin innra mats. Staðan fær afleitt mat, sem skal vera hið sama og lánshæfismatið sem samsvarar því matsþrepi, eins og mælt er fyrir um í e-lið 2. mgr. 265. gr.

2. Matið sem er afleitt í samræmi við 1. mgr. skal a.m.k. vera á stigi fjárfestingarflokks eða hærra á þeim tíma þegar því var fyrst úthlutað og líta skal á það sem hæft lánshæfismat af hálfu utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis að því er varðar útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 263. eða 264. gr., eftir því sem við á.

4. undirþáttur

Hámark fyrir verðbréfaðar stöður

267. gr.

Hámarks áhættuvog fyrir verðbréfaðar stöður: Gegnsæisaðferðin

1. Stofnun sem ávallt hefur vitneskju um samsetningu undirliggjandi áhættuskuldbindinga getur úthlutað rétthærri verðbréfaðri stöðu hámarks áhættuvog sem samsvarar áhættuvog sem er meðaltal veginna áhættuskuldbindinga sem myndi gilda um undirliggjandi áhættuskuldbindingar eins og hinar undirliggjandi áhættuskuldbindingar hefðu ekki verið verðbréfaðar.

2. Ef um er að ræða söfn undirliggjandi áhættuskuldbindinga þegar stofnunin notar eingöngu staðalaðferðina eða innramatsaðferðina skal hámarksvogun rétthærri verðbréfaðrar stöðu vera jöfn og áhættuvog sem er meðaltal veginna áhættuskuldbindinga sem myndi gilda um undirliggjandi áhættuskuldbindingar skv. 2. eða 3. kafla, í þeirri röð, eins og þær hefðu ekki verið verðbréfaðar.

Ef um er að ræða blönduð söfn skal reikna hámarksáhættuvog sem hér segir:

a) þegar stofnunin notar innramatsaðferðina fyrir verðbréfun, skal hluti staðalaðferðarinnar og innramatsaðferðarinnar í undirliggjandi safni hvor um sig fá samsvarandi áhættuvog staðalaðferðarinnar og áhættuvog innramatsaðferðarinnar, í þeirri röð,

b) þegar stofnunin notar staðalaðferðina fyrir verðbréfun eða ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun skal hámarksáhættuvog fyrir rétthærri verðbréfaða stöðu vera jöfn og áhættuvog sem er meðaltal veginnar staðalaðferðar.

3. Að því er varðar þessa grein skal áhættuvogin sem myndi gilda samkvæmt innramatsaðferðinni í samræmi við 3. kafla ná yfir hlutfall milli:

a) vænts taps sem er margfaldað með 12,5 og

b) áhættuskuldbindingavirðis undirliggjandi áhættuskuldbindinga.

4. Þegar hámarksáhættuvog sem er reiknuð í samræmi við 1. mgr. leiðir til lægri áhættuvogar en neðri mörk áhættuvogar sem er sett fram í 259. til 264. gr., eftir því sem við á, skal nota þá fyrrnefndu í staðinn.

268. gr.

Hámarkseiginfjárkröfur

1. Upphafs-, umsjónarstofnun eða önnur stofnun sem notar innramatsaðferðina fyrir verðbréfun eða upphafs- eða umsjónarstofnun sem notar staðalaðferðina fyrir verðbréfun eða ytramatsaðferðina fyrir verðbréfun getur beitt hámarkseiginfjárkröfu að því er varðar verðbréfuðu stöðuna sem hún heldur og sem er jöfn þeim eiginfjárkröfum sem myndu vera reiknaðar skv. 2. eða 3. kafla að því er varðar undirliggjandi áhættuskuldbindingar ef þær hefðu ekki verið verðbréfaðar. Að því er varðar þessa grein skal eiginfjárkrafan samkvæmt innramatsaðferðinni ná yfir fjárhæð vænts taps sem tengist þeim áhættuskuldbindingum sem eru reiknaðar skv. 3. kafla og fjárhæð óvænts taps.

2. Þegar um er að ræða blönduð söfn skal hámarkseiginfjárkrafa ákvörðuð með því að reikna áhættuskuldbindingavegið meðaltal eiginfjárkrafna fyrir þá hluta undirliggjandi áhættuskuldbindinga sem falla undir innramatsaðferðina og staðalaðferðina í samræmi við 1. mgr.

3. Hámarkseiginfjárkrafan fæst með því að margfalda fjárhæðina sem er reiknuð í samræmi við 1. eða 2. mgr. með hæsta hlutfalli vaxta sem stofnunin heldur í viðeigandi áhættulögum (V), gefin upp sem hundraðshluti og reiknuð sem hér segir:

a) að því er varðar stofnun sem heldur einni eða fleiri verðbréfuðum stöðum í einu áhættulagi skal V vera jafnt og hlutfall milli nafnverðs verðbréfuðu staðnanna sem stofnunin heldur í því tiltekna áhættulagi og nafnverðs áhættulagsins,

b) að því er varðar stofnun sem heldur verðbréfuðum stöðum í mismunandi áhættulögum skal V vera jafnt og hámarkshluti vaxta í mismunandi áhættulögum. Í þessu sambandi skal reikna hlutfall vaxta fyrir hvert áhættulag eins og sett er fram í a-lið.

4. Þegar hámarkseiginfjárkrafa fyrir verðbréfaða stöðu er reiknuð í samræmi við þessa grein, skal draga heildarfjárhæð hvers konar söluhagnaðar og hreinna vaxtagreiðsluræmna, sem bæta lánshæfi og leiða af viðskiptum með verðbréfun, frá liðum almenns eigin fjár þáttar 1 í samræmi við k-lið 1. mgr. 36. gr.

5. undirþáttur

Ýmis ákvæði

269. gr.

Endurverðbréfanir

1. Að því er varðar endurverðbréfaða stöðu skulu stofnanir beita staðalaðferðinni fyrir verðbréfun í samræmi við 261. gr., með eftirfarandi breytingum:

a) W = 0 að því er varðar allar áhættuskuldbindingar vegna áhættulags verðbréfunar í safni undirliggjandi áhættuskuldbindinga,

b) p = 1,5,

c) áhættuvogin sem af þessu leiðir skal falla undir 100% neðri mörk áhættuvogar.

2. K_{SA} vegna undirliggjandi verðbréfaðra áhættuskuldbindinga skal reiknað í samræmi við 2. undirþátt.

3. Hámarkseiginfjárkröfum sem eru settar fram í 4. undirþætti skal ekki beita á endurverðbréfaðar stöður.

4. Þegar safn undirliggjandi áhættuskuldbindinga samanstendur af blöndu verðbréfaðra áhættulaga og öðrum tegundum eigna skal ákvarða K_A mæliþáttinn sem nafnáhættuvegið meðaltal K_A reiknað eitt og sér fyrir hvert hlutmengi áhættuskuldbindinga.

270. gr.

Forgangsstöður í verðbréfunum vegna lítilla og meðalstórra fyrirtækja

Stofnun sem er upphafsaðili getur reiknað fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar verðbréfaða stöðu í samræmi við 260., 262. eða 264. gr., eftir því sem við á, þegar eftirfarandi skilyrði eru uppfyllt:

a) verðbréfunin uppfylli kröfur fyrir STS-verðbréfun sem eru settar fram í 4. kafla reglugerðar (ESB) 2017/2402, eftir því sem við á, aðrar en þær sem eru í 1. til 6. mgr. 20. gr. þeirrar reglugerðar,

b) staðan sé talin vera rétthærri verðbréfaða staðan,

c) verðbréfunin sé tryggð með safni áhættuskuldbindinga vegna fyrirtækja, að því tilskildu að 70% þeirra hið minnsta, að því er varðar eignasafnið, séu lítil eða meðalstór fyrirtæki í skilningi 501. gr. við útgáfu verðbréfunarinnar eða, ef um er að ræða hlaupandi verðbréfanir á þeim tíma þegar áhættuskuldbindingu er bætt við verðbréfunina,

d) greiðslufallsáhættan sem tengist stöðunum sem stofnunin sem er upphafsaðili heldur ekki sé yfirfærð fyrir tilstilli tryggingar eða gagntryggingar sem uppfyllir kröfur fyrir ófjármagnaða útlánavörn sem eru settar fram í 4. kafla að því er varðar staðalaðferð vegna greiðslufallsáhættu,

e) þriðji aðilinn sem greiðslufallsáhættan er yfirfærð til sé einn eða fleiri af eftirfarandi:

   i. ríki eða seðlabanki aðildarríkis, fjölþjóðlegur þróunarbanki, alþjóðastofnun eða stuðningsaðili, að því tilskildu að áhættuskuldbindingarnar vegna ábyrgðaraðilans eða gagnábyrgðaraðilans uppfylli skilyrði fyrir 0% áhættuvog skv. 2. kafla,

   ii. stofnanafjárfestir eins og hann er skilgreindur í 12. lið 2. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402 að því tilskildu að tryggingin eða gagntryggingin sé að fullu veðtryggð með innláni hjá stofnuninni sem er upphafsaðili.

270. gr. a

Viðbótaráhættuvog

1. Ef stofnun uppfyllir ekki kröfurnar í 2. kafla reglugerðar (ESB) 2017/2402 í veigamiklum atriðum vegna vanrækslu eða aðgerðaleysis stofnunarinnar skulu lögbær yfirvöld koma á aukinni hlutfallslegri áhættuvog sem er minnst 250% af áhættuvoginni (mest 1250%) og gilda skal um viðeigandi verðbréfaðar stöður á þann hátt sem tilgreindur er í 6. mgr. 247. gr. eða 3. mgr. 337. gr. þessarar reglugerðar, eftir því sem við á. Viðbótaráhættuvogin skal fara stighækkandi með hverju broti á skilyrðum áreiðanleikakönnunar og áhættustýringar. Lögbær yfirvöld skulu taka tillit til undanþága tiltekinna verðbréfana sem kveðið er á um í 5. mgr. 6. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402 með því að lækka þá áhættuvog sem þau myndu annars nota samkvæmt þessari grein að því er varðar verðbréfun sem fellur undir 5. mgr. 6. gr. reglugerðar (ESB) 2017/2402.

2. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja drög að tæknilegum framkvæmdarstöðlum til að auðvelda samleitni eftirlitsaðferða að því er varðar framkvæmd 1. mgr., þ.m.t. þær ráðstafanir sem gera skal ef ekki er staðið við skuldbindingar um áreiðanleikakönnun og áhættustýringu. Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja þessi drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum fyrir framkvæmdastjórnina eigi síðar en 1. janúar 2014.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að samþykkja tæknilegu framkvæmdarstaðlana sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar í samræmi við 15. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.

4. þáttur

Lánshæfismat frá þriðja aðila

270. gr. b

Notkun lánshæfismats frá utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækjum

Stofnanir geta ekki notað lánshæfismat til að ákvarða áhættuvog verðbréfaðrar stöðu í samræmi við þennan kafla nema utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki hafi gefið það út eða áritað það í samræmi við reglugerð (EB) nr. 1060/2009.

270. gr. c

Kröfur sem lánshæfismat utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis verður að uppfylla

Við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga, í samræmi við 3. þátt, skulu stofnanir ekki nota lánshæfismat viðurkennds utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis nema að öllum, eftirfarandi skilyrðum uppfylltum:

a) enginn mismunur sé á tegundum greiðslna sem endurspeglast í lánshæfismatinu og tegundum greiðslna sem stofnunin á rétt á samkvæmt samningnum sem liggur að baki verðbréfuðu stöðunni sem um ræðir,

b) utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki birti lánshæfismat og upplýsingar um tap- og sjóðstreymisgreiningu, um hve næmt matið er fyrir breytingum á undirliggjandi forsendum, þ.m.t. afkomu undirliggjandi áhættuskuldbindinga, og um aðferðir, aðferðafræði, forsendur og helstu atriði sem liggja að baki matinu í samræmi við reglugerð (EB) nr. 1060/2009. Að því er varðar þennan lið skal litið svo á að upplýsingar séu öllum aðgengilegar þegar þær eru birtar á aðgengilegu sniði. Ekki skal litið svo á að upplýsingar, sem aðeins eru gerðar aðgengilegar takmörkuðum fjölda aðila, séu öllum aðgengilegar,

c) lánshæfismatið sé fellt inn í færslufylki utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis,

d) lánshæfismatið sé ekki byggt, að hluta til eða að öllu leyti, á ófjármögnuðum stuðningi frá stofnuninni sjálfri. Þegar staða byggist, að hluta til eða að öllu leyti, á ófjármögnuðum stuðningi skal stofnunin líta svo á að sú staða sé ómetin að því er varðar útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga fyrir þessa stöðu í samræmi við 3. þátt,

e) Utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki hafi skuldbundið sig til að birta útskýringar á því hvernig afkoma undirliggjandi áhættuskuldbindinga hefur áhrif á lánshæfismat.

270. gr. d

Notkun lánshæfismats

1. Stofnun getur ákveðið að tilnefna eitt eða fleiri utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki til að annast lánshæfismat sem nota skal við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga hennar samkvæmt þessum kafla („tilnefnt utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtæki“).

2. Stofnun skal nota lánshæfismat á verðbréfuðum stöðum sínum á samræmdan og óvalvísan hátt og skal, í því skyni, fara að eftirtöldum kröfum:

a) stofnun skal ekki nota lánshæfismat utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis fyrir stöður sínar í sumum áhættulögum og annars utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis fyrir stöður sínar í öðrum áhættulögum innan sömu verðbréfunar, hvort sem fyrra utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækið hefur metið þær eða ekki,

b) þegar staða hefur fengið tvö lánshæfismöt frá tilnefndum utanaðkomandi lánshæfismatsstofnunum, skal stofnunin nota það lánshæfismat sem er óhagstæðara,

c) þegar staða hefur fengið þrjú eða fleiri lánshæfismöt frá tilnefndum utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækjum, skal nota þau tvö lánshæfismöt sem eru hagstæðust. Þegar tvö hagkvæmustu lánshæfismötin eru mismunandi, skal nota það af þessum tveimur sem er síður hagkvæmt,

d) stofnunin skal ekki taka virkan þátt í því að fara fram á að óhagstæðara matið sé fellt niður.

3. Þegar undirliggjandi áhættuskuldbindingar verðbréfunar njóta hæfrar útlánavarnar að fullu eða að hluta til í samræmi við 4. kafla og áhrif slíkrar verndar endurspeglast í lánshæfismati verðbréfaðrar stöðu af hálfu tilnefnds, utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis skal stofnunin nota áhættuvogina sem tengist því lánshæfismati. Þegar útlánavörnin sem um getur í þessari málsgrein er ekki hæf skv. 4. kafla skal ekki viðurkenna lánshæfismatið og fara skal með verðbréfuðu stöðuna sem ómetna.

4. Þegar verðbréfuð staða nýtur hæfrar útlánavarnar í samræmi við 4. kafla og áhrif slíkrar verndar endurspeglast í lánshæfismati hennar af hálfu tilnefnds, utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis skal stofnunin fara með verðbréfuðu stöðuna sem hún væri ómetin og reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga í samræmi við 4. kafla.

270. gr. e

Kortlagning verðbréfunar

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal semja drög að tæknilegum framkvæmdarstöðlum til að kortleggja á hlutlægan og samræmdan hátt þau lánshæfisþrep sem eru sett fram í þessum kafla miðað við viðeigandi lánshæfismat frá öllum utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækjum. Að því er varðar þessa grein skal Evrópska bankaeftirlitsstofnunin einkum:

a) greina á milli þeirra hlutfallslegu áhættustiga sem hvert mat lýsir,

b) hafa í huga megindlega þætti svo sem vanefnda- eða tapshlutföll og fyrri frammistöðu sérhvers utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækis við að meta lánshæfi fyrir mismunandi eignaflokka,

c) hafa í huga eigindlega þætti, s.s. mismunandi gerðir viðskipta sem metnar eru af utanaðkomandi lánshæfismats-fyrirtæki, aðferðafræði þess og inntak lánshæfismatsins, einkum hvort í slíku mati sé tekið tillit til vænts taps eða fyrsta taps í evrum (e. *first Euro loss*) og greiðslu vaxta á tilskildum tíma eða lokagreiðslu á vöxtum,

d) leitast við að tryggja að verðbréfaðar stöður, sem fá sömu áhættuvog á grundvelli lánshæfismata utanaðkomandi lánshæfismatsfyrirtækja, hafi sama greiðslufallsáhættustig.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal leggja þessi drög að tæknilegum eftirlitsstöðlum fyrir framkvæmdastjórnina eigi síðar en 1. júlí 2014.

Framkvæmdastjórninni er veitt vald til að samþykkja tæknilegu framkvæmdarstaðlana sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar í samræmi við 15. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010.“

10) Í stað 337. gr. kemur eftirfarandi:

„337. gr.

Krafa vegna eiginfjárgrunns að því er varðar verðbréfaða gerninga

1. Að því er varðar gerninga í veltubókinni sem eru verðbréfaðar stöður skal stofnunin vega hreinar stöður eins og þær eru reiknaðar út í samræmi við 1. mgr. 327. gr. með 8% af áhættuvog sem stofnunin mundi beita vegna stöðunnar utan veltubókar skv. 3. þætti 5. kafla II. bálks.

2. Þegar áhættuvog er ákvörðuð að því er varðar 1. mgr. má byggja mat á líkum á vanefndum og tapi að gefnum vanefndum á grundvelli mats sem leiðir af eign líkani fyrir aukna vanskila- og tilfærsluáhættu (IRC-líkan) stofnunar sem hefur hlotið leyfi til að nota innra líkan vegna sérstakrar áhættu skuldagerninga. Síðastnefnda valmöguleikann má einungis nota með leyfi lögbærra yfirvalda, sem þau skulu veita ef umrætt mat uppfyllir megindlegar kröfur um innramatsaðferðina sem sett er fram í 3. kafla II. bálks.

Evrópska bankaeftirlitsstofnunin skal, í samræmi við 16. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1093/2010, gefa út viðmiðunarreglur um notkun mats á líkum að gefnum vanefndum og tapi að gefnum vanefndum þegar matið er byggt á líkani fyrir aukna vanskila- og tilfærsluáhættu.

3. Að því er varðar verðbréfaðar stöður sem falla undir viðbótaráhættuvog í samræmi við 6. mgr. 247. gr. skal nota 8% af heildaráhættuvog.

4. Stofnunin skal leggja saman vegnar stöður sínar, sem beiting 1., 2. og 3. mgr. skilar, án tillits til þess hvort þær eru gnótt- eða skortstöður, til að reikna út kröfu sína vegna eiginfjárgrunns á móti sértækri áhættu, að undanskildum verðbréfuðum stöðum, með fyrirvara um 4. mgr. 338. gr.

5. Ef stofnun sem er upphafsaðili hefðbundinnar verðbréfunar uppfyllir ekki skilyrði fyrir verulegri yfirfærslu áhættu sem eru sett fram í 244. gr. skal stofnunin sem er upphafsaðili taka áhættuskuldbindingarnar sem eru undirliggjandi í verðbréfuninni með við útreikning sinn á kröfu vegna eiginfjárgrunns eins og þessar áhættuskuldbindingar hefðu ekki verið verðbréfaðar.

Ef stofnun sem er upphafsaðili tilbúinnar verðbréfunar uppfyllir ekki skilyrði fyrir verulegri yfirfærslu áhættu sem eru sett fram í 245. gr. skal stofnunin sem er upphafsaðili taka áhættuskuldbindingarnar sem eru undirliggjandi í verðbréfuninni með við útreikning sinn á kröfu vegna eiginfjárgrunns eins og þessar áhættuskuldbindingar hefðu ekki verið verðbréfaðar og skal líta fram hjá áhrifum tilbúnu verðbréfunarinnar að því er varðar útlánavarnir.“

11) Fimmti hluti er felldur brott og allar tilvísanir í fimmta hluta ber að lesa sem tilvísanir í 2. kafla reglugerðar (ESB) 2017/2402.

12) Í stað c-liðar 457. gr. kemur eftirfarandi:

„c) kröfum vegna eiginfjárgrunns að því er varðar verðbréfun sem mælt er fyrir um í 242.–270. gr. a,“.

13) Í stað 462. gr. kemur eftirfarandi:

„462. gr.

Beiting framsals

1. Framkvæmdastjórninni er falið vald til að samþykkja framseldar gerðir að uppfylltum þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í þessari grein.

2. Framkvæmdastjórninni skal falið vald til að samþykkja framseldar gerðir, sem um getur í 244. gr. (6. mgr.) og 245. gr. (6. mgr.) og í 456.–460. gr. til óákveðins tíma frá og með 28. júní 2013.

3. Evrópuþinginu eða ráðinu er hvenær sem er heimilt að afturkalla framsal valds sem um getur í 244. gr. (6. mgr.), 245. gr. (6. mgr.) og í 456. gr.–460. gr. Með ákvörðun um afturköllun er bundinn endi á valdaframsalið sem tilgreint er í þeirri ákvörðun. Ákvörðunin öðlast gildi daginn eftir birtingu hennar í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins eða síðar, eftir því sem tilgreint er í ákvörðuninni. Hún skal ekki hafa áhrif á lögmæti framseldra gerða sem þegar eru í gildi.

4. Framkvæmdastjórnin skal, áður en framseld gerð er samþykkt, hafa samráð við sérfræðinga sem hvert aðildarríki hefur tilnefnt í samræmi við meginreglurnar sem mælt er fyrir um í samstarfssamningnum milli stofnana um betri lagasetningu frá 13. apríl 2016.

5. Um leið og framkvæmdastjórnin samþykkir framselda gerð skal hún samtímis tilkynna það Evrópuþinginu og ráðinu.

6. Framseld gerð sem er samþykkt skv. 244. gr. (6. mgr.) og 245. gr. (6. mgr.) og 456.–460. gr. skal því aðeins öðlast gildi að Evrópuþingið eða ráðið hafi ekki haft uppi nein andmæli innan þriggja mánaða frá tilkynningu um gerðina til Evrópuþingsins og ráðsins eða ef bæði Evrópuþingið og ráðið hafa upplýst framkvæmdastjórnina, áður en fresturinn er liðinn, um þá fyrirætlan sína að hreyfa ekki andmælum. Þessi frestur skal framlengdur um þrjá mánuði að frumkvæði Evrópuþingsins eða ráðsins.“

14) Eftirfarandi grein bætist við:

„519. gr. a

Skýrslugjöf og endurskoðun

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 1. janúar 2022, leggja fyrir Evrópuþingið og ráðið skýrslu um beitingu ákvæða 5. kafla II. bálks þriðja hluta í ljósi þróunar á mörkuðum fyrir verðbréfanir, þ.m.t. í þjóðhagsvarúðar- og fjárhagslegu tilliti. Þessari skýrslu skal, ef við á, fylgja tillaga að nýrri löggjöf og skal hún einkum meta eftirfarandi þætti:

a) áhrif stigskiptingar aðferða sem er sett fram í 254. gr. og útreiknings á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga verðbréfaðra staðna sem er settur fram í 258.–266. gr. á útgáfu- og fjárfestingarstarfsemi stofnana á mörkuðum fyrir verðbréfanir í Sambandinu,

b) áhrif á fjármálastöðugleika í Sambandinu og í aðildarríkjunum, með sérstaka áherslu á hugsanlega spákaupmennsku á fasteignamarkaði og aukna samtengingu milli fjármálastofnana,

c) hvaða ráðstafanir mundu eiga við til að draga úr og sporna gegn hvers kyns neikvæðum áhrifum verðbréfunar á fjármálastöðugleika en varðveita á sama tíma jákvæð áhrif á fjármögnun, þ.m.t. hugsanlega upptöku á hámarki fyrir áhættuskuldbindingar vegna verðbréfana og

d) áhrif á getu fjármálastofnana til að bjóða sjálfbæran og traustan farveg fyrir fjármögnun raunhagkerfisins, með sérstaka áherslu á lítil og meðalstór fyrirtæki.

Í skýrslunni skal einnig taka tillit til þróunar reglna á alþjóðavettvangi, einkum þeirra sem tengjast alþjóðlegum stöðlum um verðbréfun.“

2. gr.

Umbreytingarákvæði varðandi útistandandi verðbréfaðar stöður

Að því er varðar verðbréfanir þar sem verðbréf voru gefin út fyrir 1. janúar 2019 skulu stofnanir áfram beita ákvæðunum sem eru sett fram í 5. kafla II. bálks þriðja hluta og í 337. gr. reglugerðar (ESB) nr. 575/2013 til 31. desember 2019 í þeirri útgáfu sem gildir 31. desember 2018.

Að því er varðar þessa grein, ef um er að ræða verðbréfanir sem fela ekki í sér útgáfu verðbréfa, skal tilvísun í „verðbréfanir þar sem verðbréf voru gefin út“ teljast merkja „verðbréfanir þar sem upphaflegu, verðbréfuðu stöðurnar voru stofnaðar“.

3. gr.

Gildistaka og framkvæmdardagsetning

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins.

Hún kemur til framkvæmda frá og með 1. janúar 2019.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Strassborg 12. desember 2017.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,	*Fyrir hönd ráðsins,*
A. TAJANI	M. MAASIKAS
forseti.	*forseti.*